

26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Ὁ θεατῆς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων, καὶ ἐρμηνεὺς τῶν ἄνω, τοῦ Θεοῦ μυστηρίων, ὁ παῖς τοῦ Ζεβεδαίου, γράψας ἡμῖν, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, θεολογεῖν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐξεπαίδευσεν. (Δίς).

Ἡ θεοκίνητος λύρα, τῶν οὐρανίων ᾠδῶν, ὁ μυστογράφος οὗτος, τὸ θεόπνευστον στόμα, τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων, ἄδει τερπνῶς, τὰ μὲν χεῖλη κινῶν ὡς νευράς, ὡς περ δὲ πλήκτρον τὴν γλῶτταν ἀνακινῶν, καὶ πρὸς βεβύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς. (Δίς).

Τῆ βροντοφώνῳ σου γλώττη ἀναφθεγγόμενος, τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, τὸν ἀπόκρουφον λόγον, Θεῶ ἠγαπημένε, κράζεις αἰεὶ, ἀναπτύσσων τὰ χεῖλη πυκνῶς, τό, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ δαδουχεῖς, πάντα ἄνθρωπον πρὸς γνῶσιν Θεοῦ. (Δίς).

Δόξα...

Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς, τὸν θεμέλιον τῶν θείων λόγων, τὸν ἀρχηγὸν τῆς θεολογίας, καὶ κήρυκα πρῶτιστον, τῆς ἀληθοῦς δογμάτων Θεοῦ σοφίας,

26. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Αὐτός πού ὑπῆρξε θεατῆς τῶν ἀποκαλύψεων πού δέν λέγονται, καὶ ἐξηγητῆς τῶν οὐρανίων Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ὁ υἱός τοῦ Ζεβεδαίου, γράφοντας γιά μᾶς τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, μᾶς ἐκπαίδευσεν νά θεολογοῦμε τόν Πατέρα καὶ τόν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα. (Δίς).

Ἡ θεοκίνητη λύρα τῶν οὐρανίων ὕμνων, αὐτός ὁ συγγραφέας τῶν Μυστηρίων, τόν Θεό πνευστο στόμα, ψάλλει χαρμόсуна τό ἄσμα τῶν ἀσμάτων κινώντας τά χεῖλη ὡς χορδές, κινώντας τή γλῶσσα ἐπάνω καί κάτω ὡς πλήκτρο, καὶ πρὸς βεβύει, γιά νά σωθοῦμε ἐμεῖς. (Δίς).

Μέ τή βροντόφωνή σου γλῶσσα ἀνακηρύττοντας τόν μυστηριώδη λόγο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἀγαπημένε τοῦ Θεοῦ, κράζεις πάντα ἀνοιγοκλείνοντας τά χεῖλη τό κήρυγμα: «Στήν ἀρχή ὑπῆρχε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ», καὶ φωτίζεις ὅπως μέ δαδί κάθε ἄνθρωπο πρὸς τή γνῶση τοῦ Θεοῦ. (Δίς).

Δόξα ...

Τὸν υἱὸ τῆς βροντῆς, τό θεμέλιο τῶν θείων λόγων, τὸν ἀρχηγό τῆς Θεολογίας καὶ πρῶτο κήρυκα τῆς ἀληθινῆς σοφίας τῶν δογμάτων τοῦ Θεοῦ, τόν

τὸν ἠγαπημένον Ἰωάννην καὶ Παρθένον, μερόπων γένος κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· οὗτος γάρ, ἄληκτον ἔχων τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῷ, τό, Ἐν ἀρχῇ μὲν ἔφησεν ὁ Λόγος· αὐθὶς τε τὸ πρὸς τὸν Πατέρα ἀχώριστον, καὶ τὸ ἴσον μετὰ ταῦτα, τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτοῦ, τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, δημιουργόν τε ὄντα σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ ζωὴν φέροντα, καὶ φῶς ἀληθινόν, τὸν αὐτὸν ἔδειξεν ἡμῖν. Ὡ θαύματος ἐκστατικοῦ καὶ πράγματος ἐκπληκτικοῦ! ὅτι πλήρης ὢν τῆς ἀγάπης, πλήρης γέγονε καὶ τῆς θεολογίας, δόξη καὶ τιμῇ καὶ πίστει, θέμεθλος ὑπάρχων, τῆς ἀκραιφνοῦς ἡμῶν πίστεως, δι' ἧς τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παρηλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας, ἀντὶ στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος, ἀντὶ Μωυσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Καθολικὴ Α'. Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωάννου.

ἀγαπημένο καὶ παρθένο Ἰωάννη, ἃς τὸν τιμήσουμε ἡμεῖς ἢ γενιά τῶν ἀνθρώπων, ὅπως εἶναι χρέος μας. Διότι αὐτός ἔχοντας ἀκατάπαυστα τὸν Θεό μέσα του διδάξε τό «ἐν ἀρχῇ», δηλαδή τὴν προαιώνια ὑπαρξὴ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀμέσως ὅτι εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ μετὰ ἀπ' αὐτό, ὅτι εἶναι ἴσος μέ τὴν οὐσία, τῆ φύση, τοῦ Πατρὸς, δείχνοντας ἔτσι σ' ἐμᾶς τὴν ὀρθοδοξία τῆς Ἁγίας Τριάδος· Καὶ ὅτι εἶναι Δημιουργός μαζί μέ τὸν Πατέρα, καὶ ὅτι ἔχει μέσα του ζωὴ, ἔδειξε σ' ἐμᾶς, ὅτι ὁ ἴδιος, ὁ Χριστός εἶναι φῶς ἀληθινό. Ὡ θαῦμα πού δημιουργεῖ ἀπορία καὶ πρᾶγμα πού ἐκπλήττει: Ὅτι δηλαδή, ἐνῶ ἦταν γεμάτος ἀπὸ ἀγάπη, ἔγινε γεμάτος καὶ ἀπὸ τῆ Θεολογία μέ δόξα καὶ τιμῇ καὶ πίστη, ὑπάρχοντας θεμέλιο τῆς καθαρῆς, ἀκέραιας, πίστεως μας· Διὰ τῆς ὁποίας εἶθε νά ἐπιτύχουμε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν ...Θεοτοκίον.

Πέρασε καὶ ἔφυγε ἡ σκιά τοῦ παλαιοῦ (τοῦ Ἑβραϊκοῦ) νόμου, διότι ἦλθε ὁ νόμος τῆς χάριτος (ὁ χριστιανικός). Διότι, ὅπως ἡ βάτος (τοῦ Μωυσῆ) δέν καιγόταν, μολονότι ἔβγαζε φλόγες, ἔτσι Παρθένος γέννησες καὶ Παρθένος ἔμεινες· Ἀντὶ στόλου πυρός, (πού ὀδηγοῦσε τοὺς Ἑβραίους στὴν ἔρημο) ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ τοῦ Μωυσῆ ὁ Χριστός, ὁ Σωτῆρας τῶν ψυχῶν μας.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

(Γ'. 21-24 & Δ'. 1-6).

Αγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδιά ἡμῶν μὴ

Αγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδιά ἡμῶν μὴ

καταγινώσκη ἡμῶν, παρρησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὁ ἐὰν αἰτῶμεν, λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηροῦμεν, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιοῦμεν. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκεν ἡμῖν ἐντολήν, καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τούτῳ γινώσκουμεν, ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔδωκεν ἡμῖν. Αγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Πᾶν πνεῦμα, ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ καὶ πᾶν πνεῦμα, ὃ μὴ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε, ὅτι ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη. Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐτούς, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν, ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ. Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσὶ, διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι, καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει. Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν, ὁ γινώσκων τὸν Θεόν, ἀκούει ἡμῶν, ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν.

Α'.Καθολικὴ Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωάννου.

(Γ'. 21- 24 & Δ'. 1-6).

Αγαπητοί, ἐὰν δὲν μᾶς καταδικάζει ἡ καρδιά μας, ἔχομε θάρρος πρὸς τὸν Θεό, καὶ παίρνομε ἀπ' αὐτόν ὅ,τι ζητοῦμε, διότι τηροῦμε τίς ἐντολές του καὶ κάνουμε αὐτὰ πού ἀρέσουν σ' αὐτόν. Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἐντολὴ του, νά πιστεύουμε δηλαδή στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νά ἀγαποῦμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ὅπως μᾶς ἔδωσε ἐντολή. Καὶ ὅποιος τηρεῖ τίς ἐντολές του, μένει μαζί του, καὶ αὐτός, ὁ Χριστός, μένει μέσα σ' αὐτόν, καὶ μέ αὐτό τόν τρόπο γνωρίζουμε ὅτι μένει μέσα μας, ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο μᾶς ἔδωσε. Αγαπητοί, μήν πιστεύετε σέ κάθε πνεῦμα, ἀλλά νά περνᾶτε ἀπό δοκιμασία τὰ πνεύματα, ἐὰν προέρχονται ἀπό τόν Θεό. Διότι πολλοὶ ψευδοπροφῆτες ἐμφανίσθηκαν στόν κόσμο. Ὡς ἐξῆς νά ἀναγνωρίζετε τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Κάθε πνεῦμα πού ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος, εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ κάθε πνεῦμα πού δέν ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε ὡς ἄνθρωπος, δέν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ. Αὐτό (τό δεύτερο) εἶναι τοῦ Ἀντιχρίστου, πού ἀκούσατε, ὅτι θά ἔλθει. Καὶ τώρα εἶναι μέσα στόν κόσμο. Ἔσεῖς παιδάκια μου προέρχεσθε ἀπό τόν Θεό, καὶ ἔχετε νικήσει αὐτούς (τούς ψεύτικους προφῆτες). Διότι αὐτός πού εἶναι μέσα σας (ὁ Θεός) εἶναι μεγαλύτερος, παρὰ αὐτός πού εἶναι μέσα στόν κόσμο (ὁ διάβολος). Αὐτοὶ προέρχονται μέσα ἀπό τόν κόσμο, ἔχουν κοσμικό φρόνημα, γι' αὐτό μιλοῦν ἐκ μέρους τοῦ κόσμου, καὶ ὁ κόσμος τούς ἀκούει. Ἐμεῖς προερχόμεθα ἀπό τόν Θεό. Ὅποιος γνωρίζει τόν Θεό, μᾶς

Καθολική Α'. Ἐπιστολή Ἰωάννου. (Δ'. 11-6).

Ἀγαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται, ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. Ἐν τούτῳ γινώσκουμεν, ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν. Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν, ὅτι ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν σωτήρα τοῦ κόσμου. Ὅς ἂν ὁμολογήσῃ, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ. Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

Καθολική Α'. Ἐπιστολή Ἰωάννου
(Δ'. 20-21 & Ε'. 1-5).

Ἀγαπητοί, ἐὰν τις εἴπῃ· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶ, ψεύστης ἐστὶ· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπᾶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ὃν ἐώρακε, τὸν Θεόν, ὃν οὐχ ἐώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν; Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Πᾶς ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννησάντα ἀγαπᾶ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ γινώσκουμεν, ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολὰς

ἀκούει· Ὅποιος δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ, δὲν μᾶς ἀκούει.

Α'. Καθολική Ἐπιστολή τοῦ Ἰωάννου. (Δ'. 11-16).

Ἀγαπητοί, ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς ἀγάπησε τόσο, ἔχομεν χρέος κι ἐμεῖς, νὰ ἀγαποῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κανείς ποτέ δὲν εἶδε τὸν Θεό· Ἐὰν ὅμως ἀγαποῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὁ Θεὸς μένει μέσα μας, καὶ ἡ ἀγάπη του εἶναι ὀλοκληρωμένη μέσα μας. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο καταλαβαίνουμε, ὅτι μένομε μέσα σ' αὐτὸν καὶ αὐτὸς μέσα μας, διότι μᾶς μετέδωσε ἀπὸ τὸ Πνεῦμα του· Κι ἐμεῖς οἱ Ἀπόστολοι εἶδαμε καὶ μαρτυροῦμε, ὅτι ὁ Πατέρας ἔστειλε τὸν Υἱὸ Σωτήρα τοῦ κόσμου. Ὅποιος θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς μένει μέσα σ' αὐτόν, καὶ ὁ ἴδιος μένει μέσα στὸν Θεό· Κι ἐμεῖς γνωρίσαμε καὶ πιστέψαμε στὴν ἀγάπη πού ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, καὶ ὁποιος μένει στὴν ἀγάπη, μένει μέσα στὸν Θεό, καὶ ὁ Θεὸς μέσα του.

Α'. Καθολική Ἐπιστολή τοῦ Ἰωάννου.
(Δ'. 20-21, Ε'. 1-5).

Ἀγαπητοί, ἐὰν κάποιος πεῖ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεό, ἀλλὰ μισεῖ τὸν ἀδελφό του, εἶναι ψεύτης· Διότι αὐτὸς πού δὲν ἀγαπᾶ τὸν ἀδελφό του, τὸν ὁποῖο βλέπει, πῶς μπορεῖ νὰ ἀγαπᾶ τὸν Θεό πού δὲν τὸν βλέπει; καὶ αὐτὴ τὴν ἐντολὴν ἔχομε ἀπ' αὐτόν, αὐτὸς πού ἀγαπᾶ τὸν Θεό, νὰ ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀδελφό του· Κάθε ἕνας πού πιστεύει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Μεσσίας, εἶναι γεννημένος πνευματικά ἀπὸ τὸν Θεό· Καὶ κάθε ἕνας, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾶ τὸν Πατέρα πού τὸν γέννησε, ἀγαπᾶ καὶ αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπ' αὐτόν. Μὲ αὐτό τὸν τρόπο γνωρί-

αὐτοῦ τηρῶμεν. Αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶμεν, καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν, ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον. Καὶ αὕτη ἐστιν ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστιν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰμὴ ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

Ἐκτενής... Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Τὸν τοῦ Ὑψίστου Υἱὸν θεολογήσας, Πατρὶ συναΐδιον καὶ ὁμοούσιον, φῶς ἐκ φωτὸς ἀπαράλλακτον, καὶ χαρακτῆρα, τῆς ὑποστάσεως τοῦ γεννήτορος, ἀχρόνως ἐκλάμπαντα, καὶ ἀπαθῶς ἐξ αὐτοῦ, Δημιουργόν τε καὶ Κύριον, πάντων αἰώνων, Ἡγαπημένε σὺ ἀνεκήρυξας, τοῦτον τῷ κόσμῳ, τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκότους Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. α' Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Τοῦ Παρακλήτου τὸ φῶς εἰσdedeγμένος, ᾧ καὶ φωτιζόμενος ἐθεολόγησας, ἐκ τοῦ Πατρὸς προερχόμενος, διὰ Υἱοῦ δέ, τῆ ἀνθρωπότητι φανερούμενον, ὁμότιμον σύνθρονον καὶ ὁμοούσιον, ὃν τῷ Πατρὶ τῷ ἀνάρχῳ τε, καὶ θείῳ Λόγῳ, Ἡγαπημένε

ζουμε, ὅτι ἀγαποῦμε τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀγαποῦμε τὸν Θεό, καὶ τηροῦμε τίς ἐντολές του. Αὕτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, νά τηροῦμε τίς ἐντολές του· Καὶ οἱ ἐντολές του δέν εἶναι βαρεῖες· Διότι κάθε τί πού προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό, νικᾷ τὸν κόσμο· Καὶ αὕτη εἶναι ἡ νίκη, πού νίκησε τὸν κόσμο, ἡ πίστη μας. Ποιὸς εἶναι αὐτός πού νικᾷ τὸν κόσμο, παρὰ αὐτός πού πιστεύει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

Ἐκτενής... Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Ἀγαπημένε Μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ, θεολογώντας ἀνακήρυξες τὸν Υἱὸ τοῦ Ὑψίστου συναΐδιο (αἰώνιο), καὶ τῆς ἴδιας οὐσίας μέ τὸν Πατέρα, φῶς ἀπαράλλακτο ἀπὸ φῶς, καὶ τύπο, σφραγίδα, αὐτοῦ πού τὸν γέννησε, πού ἔλαμψε πρό τῶν αἰώνων ἀπ' αὐτόν, χωρὶς νά ἀλλοιωθεῖ, καὶ Δημιουργό καὶ Κύριο ὅλων τῶν αἰώνων, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τό σκοτάδι βγάζει φῶς γιὰ τὸν κόσμο, δηλαδή ὁ Χριστός, ὁ Θεός μας· Αὐτόν ἰκέτευε, νά σώσει τίς ψυχές μας.

Στίχ. α'. Σέ ὅλη τῆ γῆ ἀκούσθηκε ἡ φωνή του καὶ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ λόγια του.

Ἐχοντας δεχθεῖ τό φῶς τοῦ Παρακλήτου (τοῦ Ἁγίου Πνεύματος), ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ φωτιζόμενος θεολόγησες, ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ φανερῶνεται διὰ τοῦ Υἱοῦ στήν ἀνθρωπότητα, κήρυξες σέ ὅλους, ὅτι ἔχει τὴν ἴδια τιμή, κάθετα στόν ἴδιο θρόνο, καὶ ἔχει τὴν

πᾶσιν ἐκήρυξας· ὅθεν ἐν ὕμνοις, σὲ γεραίρομεν, ὡς τῆς πίστεως θεῖον θεμέλιον, ἦν ἀσάλευτον τήρει, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Στίχ. β'. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Τῆς ὑψηλῆς ἐπιβὰς θεολογίας, ἐμνήθης ἄρρητα Θεοῦ μυστήρια, μίαν οὐσίαν Θεότητος, καὶ μίαν δόξαν, καὶ βασιλείαν καὶ κυριότητα, τρισὶν ὑποστάσεσι, διαιρουμένην αὐτήν, οὐσιωδῶς ἀδιαίρετον, καὶ ἐνουμένην, ἐν ἀσυγχύτῳ θείᾳ ἐνότητι· οὕτω δοξάζων ἀνεκήρυξας, Θεολόγε, Τριάδα ἀχώριστον, ἦν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Ἀπόστολε Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ Θεολόγε, τῶν ἀπορρήτων μύστης γενόμενος, τῆς σοφίας τὰ ἀπόρρητα, ἡμῖν ἐβρόντησας δόγματα, τό, Ἐν ἀρχῇ ἦν τρανώσας τοῖς πιστοῖς· καὶ τό, Οὐκ ἦν ἀποβαλὼν, τῶν αἰρετιζόντων ἀπεκρούσω τοὺς λόγους, ἐπιστήθιος φανείς καὶ φίλος ἠγαπημένος, ὡς Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ Μωσῆς ὁ θεόπτης. Παρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν,

ἴδια οὐσία καὶ μέ τὸν ἄναρχο Πατέρα καὶ μέ τό θεϊκό Λόγο, Ἀγαπημένε Μαθητά· Γί' αὐτό σέ ἐγκωμιάζουμε μέ ὕμνους ὡς θεμέλιο τῆς πίστεως, τὴν ὁποία φύλαγε ἀκλόνητη μέ τίς πρεσβείες σου πρὸς τὸν Κύριο.

Στίχ. β'. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴ δημιουργία τῶν χειρῶν του ἀναγγέλλει ἡ ἀτμόσφαιρα.

Ἄφου ἀνέβηκες στὴν ὑψηλὴ Θεολογία, μνήθηκες στά ἀπόρρητα μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ὅτι δηλαδή μία εἶναι ἡ φύση (ἢ οὐσία) τῆς Θεότητος, καὶ μία ἡ δόξα καὶ ἡ Βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία, ὅτι διαιρεῖται αὐτὴ σὲ τρεῖς ὑποστάσεις (πρόσωπα) οὐσιαστικὰ ἀδιαίρετη καὶ ἐνωμένη, μέ ἐνότητα χωρὶς σύγχυση· Αὐτὴν τὴν πίστη ἔχοντας, Θεολόγε, ἀνεκήρυξες Τριάδα ἀχώριστη, τὴν ὁποία ἰκέτευε, νὰ σώσει καὶ νὰ φωτίσει τίς ψυχές μας.

Δόξα ...

Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ Θεολόγε, ἀφου μνήθηκες στά ἀπόρρητα μυστήρια τῆς σοφίας, κήρυξες ὡς βροντὴ σ' ἐμᾶς τὰ δόγματα διατρανώνοντας τό «Ἐν ἀρχῇ» στοὺς πιστοὺς· Καὶ ἀποβάλλοντας τό «Δέν ὑπῆρχε κάποτε» ἀπέκρουσες τοὺς λόγους τῶν αἰρετικῶν, καὶ ἔτσι φάνηκες ἐπιστήθιος καὶ ἠγαπημένος φίλος, ὅπως ὁ Ἡσαΐας ὁ μεγαλοκήρυκας, καὶ ὁ Μωσῆς, πού εἶδε τὸν Θεό . Ἐχοντας λοιπὸν παρησία, θάρρος, πρὸς τὸν Θεό ἰκέτευέ τον μέ ἐπιμονὴ γιὰ τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνη, ὁ Χριστός, ὁ Κύριος, ἀφου προῆλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου ἔχοντας

ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοὶ ἅπαντες, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρὶ τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτικά.

Ἀπόστολε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπιτάχυνον, ῥῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεταιί σε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· ὃν ἰκέτευε, Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος..

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοϊαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια, τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις. (Σελ. 16-17).

26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

ντυθεὶ ἐμένα, ἐλευθέρωσε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τῆν προηγούμενην κατάρα· Γί' αὐτό, Πάναγνη, σ' ἐσένα ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο, φωνάζουμε ἀκατάπαυστα τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτικά.

Ἀπόστολε ἀγαπημένε ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὸν Θεὸ κάνε γρήγορα, γλύτωσε τὸ Λαό, πού στερεῖται ἀπὸ ἀπολογία· Σέ δέχεται, ὅταν σκύβεις καὶ παρακαλεῖς, Ἐκεῖνος πού καταδέχθηκε, νά πέσεις στό στήθος του. Αὐτὸν ἰκέτευε, Θεολόγε, νά διασκορπίσει καὶ τὸ ἐπίμονο νέφος τῶν ἐχθρικῶν ἐθνῶν, ζητώντας γιὰ μᾶς εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἅλα εἶναι ὑπέρολογα (ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογική), ὅλα εἶναι ὑπερένδοξα τὰ μυστήριά σου, Θεοτόκε. Σφραγισμένη μέ τὴν ἀγνότητα, καὶ φυλαγμένη μέ παρθενία, ἀναγνωρίσθηκες Μητέρα ἀληθινή, ἀφοῦ γέννησες Θεὸν ἀληθινόν· Αὐτὸν ἰκέτευε, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Σὺ υἱὸς ἐπεκλήθης θείας βροντῆς, ὡς τὰ ὦτα κωφεύσας τῶν δυσσεβῶν, καὶ σάλπιγγος ἡδύτερον, διηχήσας ὧ πάνσοφε, εἰς εὐθείας καρδίας τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, καὶ ὡς γνήσιος φίλος, τῷ στήθει ἀνέπεσας· ὅθεν ἐξαντλήσας, τὸ τῆς γνώσεως βάθος, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας, τοῦ Πατρὸς τὸν συνάναρχον, Ἰωάννη Ἀπόστολε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γάστρῳ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μητέρα Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς φύσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Τὸν βυθὸν τῆς ἀλείας καταλιπὼν, τοῦ Σταυροῦ τῷ καλάμῳ πάντα σαφῶς, τὰ ἔθνη ἐζώγησας, ὡς ἰχθύας Πανεύφημε· καὶ γὰρ καθῶς σοι ἔφη, Χριστὸς ἀναδέδειξαι, ἀλιεὺς ἀνθρώπων, ζωγρῶν πρὸς εὐσεβείαν· ὅθεν κατασπείρας, Θεοῦ Λόγου τὴν γνῶσιν, τὴν Πάτμον καὶ τὴν Ἑφesson,

Ἐσὺ ὀνομάσθηκες Υἱὸς τῆς θεϊκῆς βροντῆς, ἐπειδὴ κούφανες τὰ αὐτιά τῶν δυσσεβῶν (τῶν πλανεμένων), καὶ κήρυξες δυνατά, πάνσοφε, πιό γλυκά ἀπὸ σάλπιγγα τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ στίς εἰλικρινεῖς καρδιές· Καὶ ὡς γνήσιος φίλος του ἔπεσες στό στήθος του. Γι' αὐτό, ἀφοῦ ἔλαβες τό βάθος τῆς γνώσεως, σέ ὄλους κήρυξες αὐτόν πού εἶναι αἰώνιος μαζί μέ τόν Πατέρα, Ἰωάννη Ἀπόστολε, πρέσβευε στό Χριστό τόν Θεό, νά δωρίσει συγχώρηση σφαλμάτων, σ' αὐτούς πού μέ πόθο ἐορτάζουν τὴν ἀγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀφοῦ συνέλαβες στήν κοιλιά σου κατά τρόπο ἀνέκφραστο τὴ Σοφία καὶ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γιὰ χάρη τοῦ κόσμου κυοφόρησες (κράτησες στά σπλάχνα σου), αὐτόν πού κατέχει τόν κόσμο, καὶ κράτησες στήν ἀγκαλιά σου, αὐτόν πού συγεῖ τὰ σύμπαντα, τόν τροφοδότη τῶν πάντων καὶ Πλάστη τῆς φύσεως· Γι' αὐτό σέ ἱκετεύω, Παναγία παρθένε, νά λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ πταίσματά μου, ὅταν πρόκειται νά παρασταθῶ ὡς ὑπόδικος μπροστά στό πρόσωπο τοῦ Κτίστου μου· Κυρία Παρθένε ἀγνή, δώρισέ μου τότε τὴ βοήθειά σου· Διότι μπορεῖς νά κάνεις, ὅσα θέλεις, Πανύμνητη.

Ἀφοῦ ἐγκατέλειψες τό βυθὸ τῆς ἀλείας, μέ τό καλάμι τοῦ Σταυροῦ συνέλαβες σαφέστατα ὅλα τὰ ἔθνη ὅπως τὰ ψάρια, Ἐακουσμένε· Διότι ὅπως σοῦ εἶπε ὁ Χριστός, ἀναδείχθηκες ψαράς ἀνθρώπων ψαρεύοντας γιὰ χάρη τῆς εὐσεβείας· Γι' αὐτό, ἀφοῦ ἔσπειρες ἀφθονα τὴ γνῶση τοῦ Θεοῦ Λόγου, πῆρες ὡς καρπὸ τὴν Πάτμο καὶ

ἐκαρπώσω τοῖς λόγοις σου, Θεολόγε Απόστολε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνης ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε· Πρὶν ἢ νύξ με φθάση, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὀδηγοῦσα με· ἵνα εὐχαρίστως, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σου, τὴν ἀμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαι σε, δοθῆναί μοι, ἴλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀναπεσὼν ἐν τῷ στήθει τοῦ Ἰησοῦ, παρρησίας τυγχάνων ὡς μαθητῆς, ἠρώτησας· Τίς ἐστίν, ὁ προδότης σου Κύριε; καὶ ὡς ἠγαπημένῳ, ὑπάρχοντι ἐνδοξε, διὰ τοῦ ἄρτου οὗτος, σαφῶς ὑπεδείχθη σοι· Ὅθεν καὶ ὡς μύστης, γεγονῶς τῶν ἀρρήτων, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, ἐκδιδάσκεις τὰ πέρατα, Θεολόγε Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μόλυνας ὁ ἄθλιος· Οἶμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ

τὴν Ἐφεσο μέ τά λόγια σου· Θεολόγε Απόστολε, πρέσβευε στό Χριστό τόν Θεό, νά δωρίσει ἄφεση, σ' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Φέρνω στό νοῦ μου τὴν τελική κρίση καὶ δειλιάζω, διότι ἐγώ ὁ τιποτένιος ἔπραξα ἔργα ἄξια ντροπῆς, καὶ σέ παρακαλῶ, Θεοτόκε Πανύμνητε· Πρὶν μέ προλάβει ἡ νύχτα τοῦ θανάτου, γύρισέ με πίσω, ὀδηγ με στό δρόμο τῆς μετανοίας· Ὅστε, προσκυν νά ἀνυμνῶ εὐχαρίστως τὴν ἀμέτρητη δύναμη καὶ τὴ θεϊκὴ βοήθειά σου, Παναγία Νύμφη τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύοντας στό Χριστό τόν Θεό νά μοῦ δοθεῖ συγχώρηση ἁμαρτιῶν καὶ τό μέγα ἔλεος.

Ἄφοῦ ἔπεσες στό στήθος τοῦ Ἰησοῦ, γιατί εἶχες θάρρος ὡς Μαθητῆς, ρώτησες, ποιός εἶναι ὁ προδότης σου, Κύριε; καὶ ἐπειδὴ ἦσουν ἀγαπημένος Μαθητῆς, ἐνδοξε, σοῦ τόν ὑπέδειξε καθαρά μέ τόν ἄρτο. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ μνήθηκες στά ἀπόρρητα (γνώρισες τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ), διδάσκεις στά πέρατα τὴ σάρκωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, Θεολόγε Απόστολε, πρέσβευε στό Χριστό τόν Θεό νά δωρίσει ἄφεση ἁμαρτιῶν σ' αὐτούς πού ἐορτάζουν μέ πόθο τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα ... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μητέρα τοῦ Θεοῦ, σέ παρακαλῶ θεράπαυσε τὰ πάθη τὰ δύσκολα τῆς ψυχῆς μου, καὶ δός μου συγχώρηση γιὰ τὰ σφάλματα πού ἔπραξα χωρίς φρόνηση, καὶ μόλυνα ἔτσι τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου ἐγώ ὁ ἄθλιος· Αλοίμονο! Τί θά κάνω ἐκείνῃ τὴν ὥρα,

ώρα, ήνίκα οί Ἄγγελοι, τήν ψυχήν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενουῦ, καί προστάτις θερμότητος· σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλος σου.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελ. 8-9).

Προκείμενον.

Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ ποιῆσιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατά Ἰωάννην (ΚΑ'. 1, 15-25)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἐφανερώσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, καὶ λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾶς με πλεῖον τούτων; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκει τὰ ἀρνία μου. Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ ἀγαπᾶς με; Λέγει αὐτῷ· Ναί, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου. Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; ἐλυπήθη ὁ Πέτρος, ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον, φιλεῖς με; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ πάντα οἶδας, σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Βόσκει τὰ πρόβατά μου. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτε ἤς

ὅταν οἱ Ἄγγελοι θά χωρίζουν τήν ψυχή μου ἀπό τό ἀθλιο σῶμα μου; Τότε, Κυρία μου, γίνε βήθειά μου καί θερμότητος προστάτης· Διότι ἐσένα ἔχω ἐλπίδα ἐγώ ὁ ἀνάξιος δοῦλος σου.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. ἀντίφωνο τοῦ δ'. ἤχου. (Σελ. 8-9).

Προκείμενο.

Σέ ὅλη τή γῆ βγῆκε ἡ λαλιά του, καί στά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά λόγια του.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγοῦνται τή δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τή δημιουργία τῶν χειρῶν του ἀναγγέλλει ἡ ἀτμόσφαιρα.

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατά Ἰωάννην (ΚΑ'. 1, 15-25)

Τόν καιρό ἐκεῖνο φανερώθηκε ὁ Ἰησοῦς στούς Μαθητές του, ἀναστημένος ἀπό τούς νεκρούς, καὶ λέγει στό Σίμονα, τόν Πέτρο· Σίμων, υἱέ τοῦ Ἰωνᾶ, μέ ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπ' αὐτούς; Τοῦ ἀπαντᾷ· Ναί, Κύριε, Ἐσύ γνωρίζεις, ὅτι σέ ἀγαπῶ. Τοῦ λέγει· Βόσκει τὰ ἀρνάκια μου. Τοῦ λέγει πάλι γιά δεύτερη φορά· Σίμων, υἱέ τοῦ Ἰωνᾶ, μέ ἀγαπᾶς; Τοῦ ἀπαντᾷ· Ναί, Κύριε, Ἐσύ γνωρίζεις, ὅτι σέ ἀγαπῶ. Τοῦ λέγει· Βόσκει τὰ πρόβατά μου. Τοῦ λέγει γιά τρίτη φορά· Σίμων, υἱέ τοῦ Ἰωνᾶ, μέ ἀγαπᾶς; Λυπήθηκε ὁ Πέτρος, γιατί τοῦ εἶπε γιά τρίτη φορά μέ ἀγαπᾶς, καί τοῦ ἀπάντησε· Κύριε, Ἐσύ γνωρίζεις τὰ πάντα, Ἐσύ γνωρίζεις ὅτι σέ ἀγαπῶ. Τοῦ λέγει· Βόσκει τὰ πρόβατά μου. Ἀλήθεια, ἀλήθεια σοῦ λέγω,

νεώτερος, ἔζωννυες σεαυτόν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες, ὅταν δὲ γηράσης, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει, καὶ οἶσει ὅπου οὐ θέλεις. Τοῦτο δὲ εἶπε, σημαίνων ποιῶ θανάτῳ δοξάσει τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, λέγει αὐτῷ· Ἀκολουθεῖ μοι. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ δεῖπνῳ ἐπὶ τὸ στήθος αὐτοῦ καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστὶν ὁ παραδιδούς σε; τοῦτον ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί; λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; σύ ἀκολουθεῖ μοι. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφούς. Ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει, καὶ οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει· ἀλλ' ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα, καὶ οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμήν.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).
Πεντηκοστάριον.

ὅταν ἦσουν νεώτερος, ἔζωνες μόνος τὸν ἑαυτό σου καὶ βιάδιζες, ὅπου ἤθελες, ὅταν ὅμως γεράσεις, θά ἀπλώσεις τὰ χέρια σου καὶ ἄλλος θά σέ ζώσει, καὶ θά σέ ὀδηγήσει, ὅπου δέν θά θέλεις· Καί τό εἶπε αὐτό ἐπισημαίνοντας μέ ποιό τρόπο θά δοξάσει τόν Θεό (θά θανατωθεῖ)· Καί μόλις τοῦ εἶπε αὐτό, τοῦ λέγει: Ἀκολούθησέ με. Γυρν ὁ Πέτρος βλέπει τόν Μαθητή πού ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς, νά τόν ἀκολουθεῖ, ὁ ὁποῖος καί στό Δεῖπνο ἔπεσε στό στήθος τοῦ Κυρίου καὶ εἶπε· Κύριε, ποιός εἶναι αὐτός πού θά σέ παραδώσει; Βλέποντας αὐτόν ὁ Πέτρος λέγει στόν Ἰησοῦ· Κύριε, καί αὐτός τί θά γίνε; Λέγει σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· Ἐάν ὑποτεθεῖ, ὅτι θέλω νά μείνει αὐτός στή ζωή ἕως στή δευτέρα παρουσία μου, τί σχέση ἔχει αὐτό μ' ἐσένα; Ἐσύ ἀκολούθησέ με. Διαδόθηκε λοιπόν ἡ φήμη στους ἀδελφούς, ὅτι ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος δέν πεθαίνει· Καί δέν εἶπε ὁ Ἰησοῦς ὅτι δέν πεθαίνει, ἀλλά ὑποθετικά εἶπε· Ἐάν θέλω νά μείνει, ἕως ὅτου ξαναέλθω κατά τή δευτέρα παρουσία μου, τί σέ νοιάζει; Αὐτός εἶναι ὁ Μαθητὴς πού δίνει τή μαρτυρία του γιά ὅλα αὐτά (πού γράφονται σ' αὐτό τό Εὐαγγέλιο) καί τά ἔγραψε, καὶ γνωρίζουμε ὅτι ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀληθινή. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα πολλὰ πού ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς, τά ὁποῖα, ἂν γράφονταν τό καθένα χωριστά, νομίζω, ὅτι οὔτε ὀλόκληρος ὁ κόσμος μέ τίς βιβλιοθήκες του, δέν θά χωροῦσε τά βιβλία πού θά γράφονταν. Ἀμήν.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).
Πεντηκοστάριο.

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητὰ ἠγαπημένε τοῦ Σωτήρος, ταῖς ἰκεσίαις σου ἡμᾶς, περίσῳζε δεόμεθα, ἀπὸ βλάβης παντοίας, ὅτι σοῦ ἐσμὲν ποιμνιον.

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανών.

Ωιδὴ Α΄. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Ὡς ὠραίαν ὡς περικαλῆ, ὄλην ὡς ἀμώμητον, ἐν γυναιξί Θεὸς σε ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν μήτραν ᾤκησε, τὴν ἀμώμητον, ὃν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων, ἅπαντας ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Ψαλμικῶς Ἄγνη ἐκ δεξιῶν, οἷά περ Βασίλισσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμπαντος, Βασιλέως ἔστηκας· ὃν ἰκέτευε, δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρᾳ, τῆς ἀνταποδόσεως Θεόνυμφε.

Χερσωθεῖσαν φύσιν τῶν βροτῶν, πᾶσιν ἀτοπήμασι, τὸν ὑέτον τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, ὄλην ἀνεκαίνισας, ἀλλὰ δέομαι, τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα, ἀποχερσωθεῖσαν, δεῖξον καρποφόρον Θεονύμφευτε.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου Πρῶτος.

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητὰ ἀγαπημένε τοῦ Σωτήρα, σέ παρακαλοῦμε, σῶζε μας μέ τίς ἰκεσίες σου ἀπὸ κάθε βλάβη· Διότι εἴμαστε δικό σου ποιμνιο (κοπάδι).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνας.

Ὠδὴ Α΄. Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὰ ὄπλα, κάποτε ἔστρωσε στό βυθὸ τῆ στρατιὰ τοῦ Φαραῶ· Καί ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀφοῦ ἔλαβε σάρκα, ἐξαφάνισε τὴν ἀμαρτία, πού εἶναι γεμάτη ταλαιπωρία, ὁ δοξασμένος Κύριος, πού ἔχει δοξασθεῖ ὑπερβολικά.

Ἐπειδὴ εἶσαι ὀλόκληρη ὠραία μέ κάλλος πνευματικό καὶ ἀγνή, ἀφοῦ σέ διάλεξε ὁ Θεός ἀνάμεσα ἀπὸ τίς γυναικες, κατοίκησε στή μήτρα σου τὴν ἀγνή· Αὐτόν ἰκέτευε, Πάναγνη, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῶν ἐγκλημάτων, ὅλοι ὅσοι σέ ὑμνοῦν.

Σύμφωνα μέ τὴ φράση τοῦ ψαλμοῦ, Ἄγνη, στέκεσαι ὡς Βασίλισσα στά δεξιὰ τοῦ Βασιλιᾶ, πού ἀνέτειλε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου· Αὐτόν ἰκέτευε, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, νά μέ ἀναδείξει δεξιό παραστάτη του κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνταποδόσεως.

Τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων πού ἔγινε ἄγνη ἀπὸ ὅλα τὰ ἀμαρτήματά μας, τὴν ἀνακαίνισες ὄλη, ἀφοῦ γέννησες τὴν οὐράνια βροχή· Ἀλλὰ σέ παρακαλῶ, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, δεῖξε καρποφόρο τό αὐλάκι τῆς ψυχῆς μου, πού ἔγινε ἐντελῶς ἄγνο.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν, Μάκαρ ἦν ἐκήρυξας, ἀπολαβὼν καὶ τῷ Λόγῳ συνόμιλος, γεγονῶς οὐράνιος, τοὺς πιστεύοντας τῷ σεπτῷ σου κηρύγματι, καὶ θεολογία, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις διαφύλαξον.

Ῥωμαλέον φρόνημα δεικνύς, πάντων κατεφρόνησας, τῶν ἐπὶ γῆς καὶ δεσμῶν τῶν τῆς φύσεως, καὶ τῷ Λόγῳ, Πάνσοφε, λογικῶς τε καὶ νουνεχῶς συγγινόμενος, ἐκ τῆς ἀλογίας, τοὺς ἀλογωθέντας ἠλευθέρωσας.

Οὐρανίων γνῶσιν εἰληφῶς, θεολογικώτατα, τὸν τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας. Ἐν ἀρχῇ ὁ Λόγος ἦν, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν αὐτοῦ Γεννήτορα, καὶ Θεὸς ὁ Λόγος, εὐαγγελιζόμενος θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Νεανίδων θείων ὁ χορός, ἐνθεαστικώτατα, ἐν γυναιξί σε καλὴν ἀσματίζουσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναῖς ὠραῖζομένην Θεότητος· τὸν καλλοποιὸν γάρ, Λόγον ὑπὲρ λόγον ἀπεκύησας.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Εἰς τὰ τοῦ Πνεύματος βάθη τὸν λογισμόν, ἐλλαμφθεὶς ἐνέκυψας, καὶ τὴν γέννησιν ἡμῖν, τὴν φρικτὴν ἐτράνωσας βοῶν, Θεολόγε· Ἐν ἀρχῇ, ὁ Λόγος ἦν τοῦ Θεοῦ.

Κατακαμπτόμενοι πλήθει τῶν πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν ἐπαγωγαῖς, πίστει

Ἄφου κατάκτησες τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν πού κήρυξες, Μακάριε, καὶ ἀφου ἔγινες σύντροφος οὐράνιος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, διαφύλαξε μέ τίς ἰκεσίεις σου, αὐτούς πού πιστεύουν στό σεβάσμιό σου κήρυγμα καὶ τὴ Θεολογία σου.

Δείχνοντας ρωμαλέο φρόνημα κατεφρόνησες ὅλα τὰ γήινα καὶ τοὺς δεσμούς τῆς φύσεως, καὶ ἀφου συναναστράφηκες μέ τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, Πάνσοφε, μέ λογική καὶ σύνεση, ἐλευθέρωσες ἀπό τὴν ἔλλειψη τῆς λογικῆς αὐτούς πού ἔχασαν τὰ λογικά τους.

Ἴχοντας λάβει τὴ γνώση γιὰ τὰ οὐράνια πράγματα, κήρυξες θεολογικώτατα τό Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ Θεό, ὅτι δηλαδή στήν ἀρχή ἦταν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦταν κοινά σ' αὐτόν πού τόν γέννησε καὶ ἦταν ὁ Λόγος Θεός, φέρνοντας ἔτσι τό χαρμόσυνο μήνυμα, φωτισμένε μέ τὴ θεία σοφία.

Θεοτοκίον.

Ὁ χορός (τό σύνολο) τῶν ἀφιερωμένων παρθένων μέ πολύ θεάρεστο τρόπο σέ ὕμνου, Θεοτόκε Δέσποινα, ὡς τὴν ὠραιότερη μεταξύ τῶν γυναικῶν, στολισμένη μέ τίς ὠραιότητες τοῦ Θεοῦ· Διότι γέννησες ὑπερφυσικά τό Λόγο τοῦ Θεοῦ πού δημιουργεῖ τό καλό.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Μέσα στά βάθη τοῦ Πνεύματος ἔσκυψες, Θεολόγε, μέ φωτισμένο τό Λογισμό καὶ μέ τρόπο μεγαλειώδη κήρυξες τὴ φρικτὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ διαλαλᾷ. Στήν ἀρχή ὑπήρχε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Λυγίζοντας κάτω ἀπό τό πλῆθος τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων, καὶ τίς ἐπιθέσεις τῶν

καταφεύγομεν πρὸς σέ, Θεολόγε, βοηθός, γενεῶν
τοῖς δούλοις σου.

Τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη τὰ χαλεπά, ἰατρὸς
ὡς ἄριστος, ἰασάμενος σοφέ, αἰωνίου λύτρωσαι
ἡμᾶς, καταδίκης καὶ πυρός, τῇ μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα τὸν δι' ἡμᾶς, γεγο-
νότα ἄνθρωπον, τοῦτον αἴτησαι Ἄγνη, ἐν ἡμέρᾳ
κρίσεως ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς πολλὰ,
ἡμαρτηκότας αὐτῶ.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ
τῶν ἐθνῶν στείρουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσία
σου, ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστρός σου
πρόεισιν, ὁ Ποιητῆς Πανάμωμε, ἀφθαρσίας
στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν
ἀτοπήμασιν.

Ἐπέρτιμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Δέσποινα, ὃν
ἐκτενῶς ἰκέτευε, οἰκτειρῆσαι τὴν ταπεινὴν μου
ψυχὴν, ἡδονῶν ἀτιμίαις, σκυθρωπάζουσιν.

Τὰ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου
Ἄχραντε, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου,
φαρμαχθεῖσιν ἰῶ τοῦ ὄφεως, δραστικῶ σου
φαρμάκῳ περιποίησαι.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Τριάδος ἐφάνερως, θεολόγῳ γλώττῃ σου, τὸ

δυσκολιῶν, μέ πίστη καταφεύγομε σ' ἐσένα, Θεολόγε·
Γίνε βοηθός σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους σου.

Τὰ πάθη τῶν ψυχῶν μας τὰ θλιβερά, ἀφοῦ τὰ θερα-
πεύσεις ὡς ἄριστος ἰατρός, σοφέ, λύτρωσέ μας ἀπὸ τὴν
αἰώνια καταδίκη καὶ τὴ φωτιά μέ τὴ μεσιτεία σου.

Θεοτοκίο.

Ἐσὺ πού συνέλαβες τὸν Θεὸ πού γιὰ μᾶς ἔγινε
ἄνθρωπος, αὐτὸν παρακάλεσε, ἄγνη, κατὰ τὴν ἡμέρα
τῆς κρίσεως, νὰ σπλαχνισθεῖ ἐμᾶς πού ἁμαρτήσαμε πο-
λύ ἐνώπιόν του.

Ῥοδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Κύριε, ἡ ἔρῃμος, δελαδὴ ἡ Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν, πού
ἦταν ἄτεκνο, ἄνθισε ὡς κρίνο μέ τὴν παρουσία σου,
στὴν ὁποία εἶναι στερεωμένῃ ἡ καρδιά μου.

Ἀφοῦ φόρεσε ἐμένα τὸν ἄνθρωπο, προῆλθε ἀπὸ τὴν
κοιλία σου, Πάναγνο, ὁ Ποιητῆς προσφέροντας ὡς δῶρο
στολή ἀφθαρσίας, σ' αὐτοὺς πού ἀπογυμνώθηκαν ἐξ
αἰτίας τῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων.

Γέννησες, Δέσποινα, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀνώτερο
ἀπὸ κάθε τιμῆ· Αὐτὸν ἰκέτευε συνεχῶς, νὰ σπλαχνισθεῖ
τὴν ταπεινὴ μου ψυχὴ, πού εἶναι σκυθρωπὴ ἀπὸ τίς
ἀτιμίαις τῶν ἡδονῶν.

Θεράπευσε, Ἀμόλυνο, τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου·
Περιποίησου τὴν ταπεινὴ μου καρδιά, πού φαρμακώθη-
κε ἀπὸ τὸ δολοφόνιο τοῦ φιδιοῦ μέ τὸ δραστικὸ σου
φάρμακο.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Φανέρωσες τὸ μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού

ὑπὲρ νοῦν μυστήριον, Ἰωάννη θεομακάριστε, ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Ἡ γλῶσσά σου γεγένηται, γραμματέως κάλαμος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, θεογράφως ὑποσημαίνουσα, τὸ σεπτὸν τε καὶ θεῖον Εὐαγγέλιον.

Σοφίας σὺ τὴν ἄβυσσον, ἀνιμήσω, πάνσοφε, ἀναπεσῶν θεόφρονι, παρρησία τῆ τῆς σοφίας πηγῆ, καὶ ταύτης θεοκῆρυξ ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην παρθενεύουσαν, καὶ Μητέρα σέβομεν, ὡς σωτηρίας πρόξενον, γενομένην ἡμῖν Πανάμωμε, καὶ κόσμον ὄνομένην ταῖς πρεσβείαις σου.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Νοῖ λαμπρῶ καὶ καθαρῶ, ὁμιλήσας τῷ Λόγῳ, Θεολόγε τρισμάκαρ, ἐμυήθης παρ' αὐτοῦ, τὰ ὑπὲρ λόγον σαφῶς, καὶ τὴν κτίσιν, πᾶσαν κατεφώτισας.

Δεσμῶν με ῥῦσαι χαλεπῶν, ἀμαρτίας Τρισμάκαρ, τῆ στοργῆ συνδεσμῶν με, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, ὃν ἀγαπήσας θερμῶς, Θεολόγος, τούτου ἐχρημάτισας.

Ἐδόθης πρόμαχος ἡμῖν, καὶ μεσίτης καὶ ὄυστης, καὶ πρὸς Κύριον πρέσβυς, καὶ θαυμάτων αὐτουργός, καὶ ἰαμάτων πηγῆ, Θεολόγε· ὅθεν σε γεραίρομεν.

ὑπερβαίνει τό νοῦ μέ τή θεολόγο γλῶσσα σου, Ἰωάννη Θεομακάριστε, στήν ὁποία (Ἁγία Τριάδα) εἶναι στηριγμένη ἡ καρδιά μου.

Ἡ γλῶσσα σου ἀναδείχθηκε πέννα (γραφήδα) γραμματέως τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού καταγράφει τό σεβάσμιο καί θεϊκό Εὐαγγέλιο.

Ἄντλησες (ἀνέβασες ἐπάνω ὡς νερό) τὴν ἄβυσσο τῆς Σοφίας, Πάνσοφε, πέφτοντας μέ θεάρεστο θάρρος στήν πηγῆ τῆς σοφίας (στό στήθος τοῦ Χριστοῦ), καί ἀναδείχθηκες θεϊκός κήρυκας αὐτῆς τῆς σοφίας.

Θεοτοκίο.

Ἐσένα, Πάναγνη, τὴν μόνη Παρθένο καὶ Μητέρα τιμοῦμε, ἐπειδὴ ἔγινες πρόξενος (αἰτία) σωτηρίας γιά μᾶς, καὶ λυτρῶνεις τόν κόσμο μέ τίς πρεσβεῖες σου.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἄφοῦ συναναστράφηκες μέ τό Λόγο τοῦ Θεοῦ μέ λαμπρό καί καθαρὸ νοῦ, Θεολόγε τρισμακάριστε, διδάχθηκες ἀπ' αὐτόν μέ σαφήνεια, αὐτὰ πού ὑπερβαίνουν τὴ λογική, καὶ φώτισες ὅλη τὴν κτίση.

Λύτρωσέ με ἀπὸ τὰ φοβερά δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας, Τρισμακάριε, δένοντάς με σφιχτά μέ τὴ στοργή τοῦ Θεοῦ· Τόν ὁποῖο ἀφοῦ ἀγάπησες θερμά, ἔγινες Θεολόγος του.

Μᾶς δόθηκες ὡς ὑπερασπιστής καὶ μεσίτης καὶ ἐλευθερωτής καὶ πρεσβευτής πρὸς τόν Κύριο, καὶ θαυματουργός καὶ πηγῆ ἰαμάτων (θεραπειῶν), Θεολόγε· Γί αὐτό σέ ἐγκωμιάζουμε.

<p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἦνίκα Λόγος ὁ ἐκ σοῦ, σαρκωθείς ἀπορρήτως, Θεοτόκε ἐν ξύλῳ, ἀνυψοῦτο τοῦ Σταυροῦ, παρθένω τῷ Μαθητῇ, ὡς παρθένον, Κόρην σε παρέθετο.</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).</p> <p>Καθίσματα.</p> <p>Τῆς σοφίας τῷ στήθει ἀναπесών, καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ Λόγου καταμαθών, ἐνθέως ἐβρόντησας· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καλλιγραφήσας πρῶτος, τὴν ἀναρχον γέννησιν, καὶ καταγγείλας πᾶσι, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν καὶ τῇ γλώττῃ, σαγηνεύσας τὰ ἔθνη, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἐκδιδάσκεις τοῖς πέρασι, Θεολόγε Ἀπόστολε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐλεήμονα Λόγον καὶ συμπαθῆ, ὡς κυήσασα Δέσποινα τοῦ παντός, ἐλέησον ἅπαντας, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, πειρασμῶν καὶ νόσων, καὶ πάσης κακώσεως, καὶ τῆς αἰωνιζούσης φλογὸς ἐλευθέρωσον ὅπως εὐχαρίστως, τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν πλοῦτον δοξάζωμεν, καὶ τὸ ἄμετρον ἔλεος, καὶ βοῶμέν σοι πάντοτε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου Ἄχραντε.</p>		<p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὅταν ἀνυψωνόταν στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, αὐτός πού σαρκώθηκε ἀνεξήγητα ἀπό σένα, Θεοτόκε, ὡς Παρθένο Κόρη σε ἐμπιστεύθηκε στόν Παρθένο Μαθητή.</p> <p>Μικρή Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).</p> <p>Καθίσματα.</p> <p>Ἀφοῦ ἔπεσες στό στήθος τῆς σοφίας (τοῦ Χριστοῦ), καὶ ἀφοῦ ἔμαθες τὴ γνώση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, βρόντησες μέ θεία δύναμη· Στὴν ἀρχὴ ἦταν ὁ Λόγος· γράφοντας ἔτσι μέ ὠραῖα γράμματα πρῶτος τὴν προαιώνια γέννηση, καὶ ἀνακηρύττοντας σέ ὅλους τὴ σάρκωση τοῦ Λόγου· Γί' αὐτό καὶ ἀφοῦ προσείλκυες μέ τὴ γλῶσσα ὅπως μέ δίχτυ τὰ ἔθνη, διδάσκεις τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στά πέρατα, Θεολόγε Ἀπόστολε, πρέσβευε στό Χριστό τόν Θεό, νά δωρίσει ἄφεση ἀμαρτιῶν, σ' αὐτούς πού μέ πόθο ἐορτάζουν τὴν Ἁγία μνήμη σου.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐπειδὴ γέννησες τόν ἐλεήμονα καὶ συμπαθῆ Λόγο τοῦ Θεοῦ, Κυρία τοῦ παντός, ἐλέησέ μας ὅλους πού καταφεύγουμε σ' ἐσένα, καὶ ἐλευθέρωσέ μας ἀπό πειρασμούς καὶ ἀρρώστιες, καὶ ἀπό κάθε κάκωση, καὶ ἀπό τὴν αἰώνια φλόγα· Γιά νά δοξάζουμε εὐχαρίστως τόν πλοῦτο τῆς πολλῆς σου εὐσπλαχνίας, καὶ τό ἀμέτρητό σου ἔλεος, καὶ νά σοῦ φωνάζουμε πάντοτε· Πρέσβευε στό Χριστό τόν Θεό, νά δωρηθεῖ συγχώρηση πταισμάτων, σ' ἐμᾶς πού ἀνυμνοῦμε ἀξία τὴ γέννησή σου, Ἀμόλυνη.</p>
--	--	---

<p>Ωιδή Δ'. Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>«Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος, καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».</p> <p>Σταγόνα μοι, κατανύξεως ὄμβρησον Δέσποινα, ἐξαιρούσαν ἅπαντα, τὸν τῆς καρδίας μου καύσωνα, καὶ τῆς ἀθυμίας μου, τὰς βλαβεράς ἐπικλύσεις ἀναστέλλουσιν.</p> <p>Ρομφαία με, ἡδονῆς πληγωθέντα καὶ κείμενον, τραυματίαν Ἄχραντε, μὴ ὑπερίδης, ἀλλ' ἴασαι, λόγχῃ καὶ τῷ αἵματι, τοῦ σταυρωθέντος Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν.</p> <p>Πλουτήσασα, δεσποτείαν ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεινῶς με πτωχέυσαντα, χάριτος θείας ἀξιώσον, ὅπως μεγαλύνω σε, ὡς ἀγαθὴν με προστάτιν Παναμώμητε.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ὁ Λόγος σε, θεολόγον ἀξίως ἀνέδειξε, τὴν αὐτοῦ θεότητα, μυσταγωγῆσας Πανάριστε, καὶ τὴν κατὰ ἄνθρωπον, οἰκονομίαν διδάξας τὴν ἀπόρρητον.</p> <p>Νοῦν ἔνθεον καὶ παρθένον τὸ σῶμα κτησάμενος, ναὸς ἐχημάτισας, ζῶν τε καὶ ἔμψυχος ἔνδοξε, καὶ κατοικητήριον, τῆς παννυμνίου Τριάδος Ἱερώτατε.</p> <p>Υἰότητα, τῆς ἀχράντου Παρθένου τετίμησαι, Παρθένε μακάριε, καὶ ἀδελφός ἀναδέδειξαι, τοῦ ἐκλεξαμένου σε, καὶ μαθητὴν Θεολόγον</p>		<p>Ῥδή Δ'. Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Ἦλθες ἀπὸ Παρθένο, ὄχι μεσολαβῆς, ὄχι Ἄγγελος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος σαρκωμένος, καὶ ἔσωσες ὀλοκλήρο ἐμένα τὸν ἄνθρωπο· Γι' αὐτὸ κραυγάζω σ' ἐσένα· Δόξα στῆ δύναμή σου, Κύριε.</p> <p>Βρέξε μου σταγόνα κατανύξεως, Κυρία, γιὰ νὰ μοῦ ἀφαιρέσει ὅλο τὸν καύσωνα τῆς καρδιάς μου, καὶ νὰ σταματήσει τίς βλαβερές πλομμύρες τῆς λύπης μου.</p> <p>Ἐπειδὴ πλογῶθῃκα ἀπὸ τὸ σπαθὶ τῆς ἡδονῆς καὶ κοίτομαι τραυματισμένος, Ἀμόλυντῃ, μὴ μέ παραβλέψεις, ἀλλὰ θεράπευσέ με μέ τῇ λόγχῃ καὶ τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας, πού σταυρώθῃκε.</p> <p>Ἐσὺ πού εἶσαι πλούσια ἀπὸ τὴν κυριαρχία σέ ὄλο τὴν κτίσῃ, ἐμένα πού εἶμαι φοβερά φτωχός, κάνε με ἄξιο τῆς θείας χάριτος, γιὰ νὰ σέ δοξάζω ὡς ἀγαθὴ καὶ προστάτιδά μου, Πάναγνῃ.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p> <p>Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σέ ἀνέδειξε ἐπάξια Θεολόγο, ἀφοῦ σέ ἔκανε μυσταγωγὸ τῆς Θεότητάς του, Πανάριστε, καὶ σέ δίδαξε τὴ μυστικὴ του οἰκονομία, πού θά ἔκενε ὡς ἄθροπος.</p> <p>Ἔχοντας θεοφώτιστο τὸ νοῦ καὶ παρθένο τὸ σῶμα ὑπῆρξες ζωντανός καὶ ἔμψυχος ναός, ἔνδοξε, καὶ κατοικία τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἱερώτατε.</p> <p>Ἔχεις τιμηθεῖ, μέ τὸ νὰ ὀνομασθεῖς υἱός τῆς ἀγνῆς Παρθένου, Μακάριε Παρθένε, καὶ ἀναδείχῃκες ἀδελφός Ἐκείνου πού σέ διάλεξε καὶ σέ ἔκανε Μαθητὴ</p>
---	--	--

ἐκτελέσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἰώμενος, τὴν τῆς Εὐας ἀρχαίαν παράβασιν, σὲ τὴν παναμώμητον, καὶ Παναγίαν κατώκησεν, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναμορφώσας πεσόντα ὁ Ὑπέρθεος.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Σταγόσιν ἤρδευσας, τοῦ Λόγου Ἐνδοξε, τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, τὰ θολερά, ἀσεβείας ὕδατα, ἀποξηράνας εὐσεβῶς· διὰ τοῦτο σε γεραίρομεν.

Ἴσχὺν περιζῶσον, καὶ κράτος δέομαι, παρεμιένην παντοίαις ἐπιφοραῖς, τὴν ψυχὴν μου Πάνσοφε, τῶν ἀκαθάρτων δυσμενῶν, προσφυγοῦσαν ἐν τῇ σκέπη σου.

Ναὸς γενόμενος, τοῦ θείου Πνεύματος, τοὺς τῷ θείῳ ναῶ σου διηνεκῶς, πίστει προσεδρεύοντας, ναοὺς ἀνάδειξον Θεοῦ, Θεολόγε μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον.

Τὸ θεῖον τέμενος, Θεοῦ ὑμνήσωμεν, τὴν Ἁγίαν Παρθένον περιφανῶς, πάντες μακαρίσωμεν, οἱ θεωθέντες δι' αὐτῆς, καὶ δεινῶν ἀπολυτρούμενοι.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

«Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστὲ ὁ Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν».

Ὀδὸν τῆς ζωῆς, ἡ τεκοῦσα Ἄχραντε, ὀδήγησον, ὁδὸν εἰς εὐθειαν με, νῦν εἰς ἀνοδίας τε καὶ βάραθρα, χαλεπῶν συμπτωμάτων, ἀλόγως κρημνιζό-

Θεολόγο.

Θεοτοκίον.

Γιὰ νὰ θεραπεύσει τὴν ἀρχαία παράβαση τῆς Εὐας, κατοίκησε σ' ἐσένα τὴν Πάναγνη καὶ Παναγία ὁ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἀναμορφώνοντας ἐμένα τὸν ἄνθρωπο, πού ἔπεσα στὴ φθορά.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Πότισες, ἔνδοξε, ὅλη τὴ γῆ μέ τις σταγόνες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἀποξήρανες μέ τὴν εὐσέβεια τὰ θολὰ νερά τῆς ἀσεβείας· Γί' αὐτό σε ἐγκωμιάζουμε.

Σέ παρακαλῶ, Πάνσοφε, περιζῶσε μέ ἰσχύ καὶ δύναμη τὴν ψυχὴ μου, πού βρίσκεται παράλυτη ἀπὸ κάθε εἶδους συμφορές τῶν ἀκαθάρτων ἐχθρῶν (τῶν δαιμόνων), ἡ ὁποία ψυχὴ μου καταφεύγει στὴ σκέπη σου.

Ἐπειδὴ ἔγινες ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι συχνάζουν διαρκῶς στὸν ἅγιο ναὸ σου, ἀνάδειξέ τους, Θεολόγε, ναοὺς τοῦ Θεοῦ μέ τὴ μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον.

Ἄς ὑμνήσουμε τὸν ἅγιο ναὸ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἁγία Παρθένο περίτρανα, ἄς τὴν μακαρίσουμε ὅλοι, πού διὰ μέσου αὐτῆς γίναμε θεοὶ καὶ λυτρωνόμαστε ἀπὸ τὰ δεινά.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔγινες, Χριστὲ Θεέ μας· Διότι μ' Ἐσένα, Κύριε, ἔχουμε τὴν προσαγωγή (τὴν παρουσιάσή μας) πρὸς τὸν Πατέρα σου, ἀπὸ τό σκοτάδι τῆς ἀγνοίας.

Ἐσύ πού γέννησες τὴν ὁδὸ τῆς ζωῆς, Ἀγνή, ὀδήγησε στὴν εὐθεῖα ὁδὸ ἐμένα, πού πέφτω σὲ ἀδιέξοδα καὶ γκρεμούς φοβερῶν παραπτωμάτων ἀπερίσκεπτα.

μενον.

Ξενώσας φρενί, ἑμαυτὸν ἀγνώμονι, Παρθένε, Θεοῦ, ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν εἰς μακρὰν παθῶν πλανώμενος· ἀλλ' ἐπίστρεψον σῶσον, ταῖς σαῖς με παρακλήσεσι.

Ναμάτων τῶν σῶν, ζωηρύτων πότισον τὸν δούλον σου, φλογμῶ συγκαιόμενον, τῶν ἀμαρτιῶν καὶ φλογιζόμενον, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, Παρθενομήτορ ἄχραντε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Οὐράνιος νοῦς, Θεολόγε πέφηνας τῇ χάριτι, ὅλος φῶς γενόμενος, τῇ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἐγγύτητι, καὶ συντόνω σου νεύσει, τῇ πρὸς αὐτὸν θεούμενος.

Νοῖ καθαρῶ, καὶ ἀγίοις χεῖλεσι θεόπνευστε, καὶ πανάγνω στόματι, τὸ σὸν Εὐαγγέλιον ἐκήρυξας, καὶ κοινήν σωτηρίαν, πᾶσι πιστοῖς προτέθεικας.

Χριστῶ συνοικῶν, ἀπὸ βρέφους ὄργανον τῆς χάριτος, ὑπ' αὐτοῦ προβέβλησαι, τὴν θεολογίαν ἐξασκούμενος, καὶ Τριάδος τὴν δόξαν, ὑπερφυῶς μνούμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων τῶν σῶν, μεμνημένοι σε νῦν μακαρίζομεν, διὰ σοῦ Πανάμωμε, τὴν μακαριότητα τὴν ἀφραστον, καὶ ζωὴν τὴν ἀγήρω, παναληθῶς πλουτήσαντες.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὡς ὄρθρος ἔλαμψας τοῖς ἐν γῆ, τὴν ἀνατολήν

Ἐπειδὴ ἀποξένωσα τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ τὸν Θεό μέ ἀγνώμονα νοῦ, Παρθένε, ἔζησα ἄσωτα περιπλανώμενος στὴ μακρινὴ χώρα τῶν παθῶν, ἀλλὰ ἐπίστρεψέ με, σῶσε με μέ τίς δικές σου παρακλήσεις.

Πότισέ με μέ τὰ νάματά σου (τὰ νερά σου) πού ἀναβλύζουν ζωή, ἐμένα τό δούλο σου, πού καίομαι μαζί μέ τὴ φλόγα τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ φλογίζομαι ἀπὸ τίς ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων, Παρθένε Μητέρα ἀγνή.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Οὐράνιος νοῦς φάνηκες μέ τὴ χάρη, Θεολόγε, καὶ ἔγινες ὀλόκληρος φῶς μέ τό πλησίασμά σου στήν πηγὴ τοῦ φωτός, τὸν Θεό, καὶ μέ τὴν ἔντονη σου συγκατάθεση πρὸς αὐτὸν ἔγινες θεός.

Μέ νοῦ πολύ καθαρὸ καὶ μέ ἅγια χεῖλη, Θεόπνευστε, καὶ μέ πάναγνο στόμα κήρυξες τό Εὐαγγελίό σου, καὶ τοποθέτησες μπροστά σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς κοινή σωτηρία (σωτηρία γιὰ ὅλους).

Συναναστρεφόμενος μέ τό Χριστό ἀπὸ βρέφος προβλήθηκες ἀπ' αὐτὸν ὡς ὄργανο τῆς χάριτος, ἐξασκούμενος στὴ Θεολογία καὶ μουόμενος ὑπερφυσικά στὴ δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Θεοτοκίον.

Ἐνθυμούμενοι τὰ λόγια σου σέ μακαρίζουμε τώρα, Πάναγνη, διότι μ' ἐσένα ἀποκτήσαμε ὡς πλοῦτο τὴν ἀνέκφραστη (τὴν ἀνεκδιήγητη) μακαριότητα (τὴν εὐτυχία) ἀληθινά, καὶ τὴν ἀγέραστη ζωή.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὡς αὐγὴ ἔλαμψες στοὺς κατοίκους τῆς γῆς,

τὴν νοητὴν, ἀνακηρύττων Ἀπόστολε, κόσμῳ μετὰ σώματος ἐνδημήσασαν, καὶ τῆς πολυθειᾶς τὸ σκότος λύσασαν.

Θεολογίαις σου ἱεραῖς, ἅπασαν κατήρδευσας ψυχὴν, Ἰεροκῆρυξ, Ἀπόστολε· ὅθεν σοι κραυγάζω, τὴν χερσωθεῖσάν μου, καρδίαν ἁμαρτίαις, ὅλην κατάρδευσον.

Ἐπλήγην βέλεσι τοῦ ἐχθροῦ, ὅλον με ὑγίωσον Σοφέ, ἐπιστάσια σου δέομαι, καὶ πρὸς τὰς ὁδοὺς με Θεοῦ κατεύθυνον, αἰεὶ ταῖς ἀνοδίαις ἀποπλανώμενον.

Θεοτοκίον.

Ὅτε παρέστης σὺν Μαθητῇ, τῷ ἠγαπημένῳ ἐν Σταυρῷ, τοῦ σου Υἱοῦ Παναμώμητε, ἔστενες δακρύνουσα καὶ ἐθαύμαζες, αὐτοῦ τὴν πρὸς ἀνθρώπους πολλὴν συμπάθειαν.

Ῥιδή ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Μὴ με δείξης δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῷ κριτηρίῳ τῷ μέλλοντι Δέποινα, ἀλλ' εὐμενῶς προσβλέψαι μοι, τὸν Κριτὴν καὶ Υἱόν σου δυσώπησον.

Λογισμοῖς παροργίζων σε Κύριε, καὶ ταῖς πονηραῖς καὶ ἀθέστοις μου πράξεσιν, εἰς ἰλασμόν προσάγω σοι, τὴν Μητέρα σου. Οἴκτειρον σῶσον με.

Κατακρίσεως ῥῦσαι με Δέσποινα, τὸν

Ἀπόστολε, ἀνακηρύττοντας ὅτι ἡ πνευματικὴ ἀνατολή ἦλθε στὸν κόσμον μὲ σῶμα, καὶ διέλυσε τὸ σκότος τῆς πολυθειᾶς.

Μέ τις ἱερές σου θεολογικὴς διδασκαλίαις πότισες κάθε ψυχὴ, Ἄγιε Κήρυκα Ἀπόστολε· Γί' αὐτὸ ἀπευθυνόμενος σ' ἐσένα κράζω· Πότισε καλὰ τὴν καρδιά μου, πού ξεράθηκε ὅλη ἀπὸ τις ἁμαρτίαις.

Πληγώθηκα ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ· Σέ παρακαλῶ κάνε με ὀλόκληρον ὑγιῆ, Σοφέ μέ τὴν παρουσία (τὴν ἐπέμβαση) σου· Καὶ κατεύθυνέ με στό δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἐμένα πού περιπλανῶμαι στὰ ἀδιέξοδα.

Θεοτοκίον.

Ὅταν στάθηκες μαζί μέ τὸν ἀγαπημένο Μαθητὴ κοντὰ στὸν Σταυρὸ τοῦ Υἱοῦ σου, Πάναγνη, στέναζες δακρύνοντας καὶ ἀποροῦσες γιὰ τὴν πολλὴν του συμπάθεια πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ῥιδή ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

Κυκλωμένος ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῶν πταισμάτων ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀνεξιχνίαστὴ ἄβυσσο τῆς εὐσπλαχνίας σου· Θεέ μου, βγάλε με ἀπὸ τὴ φθορά.

Μὴ μέ ἀφήσεις, νὰ καταντήσω χαρὰ τῶν δαιμόνων στὴ μελλοντικὴ κρίσις, Κυρία, ἀλλὰ παρακάλεσε τὸν Κριτὴ καὶ Υἱό σου, νὰ μέ δεῖ μέ εὐμένεια.

Ἄν καὶ σέ ἐξοργίζω, Κύριε, μέ λογισμοὺς καὶ μέ τις πονηρὲς καὶ ἀθέμιτες πράξεις μου, γιὰ νὰ μέ συγχωρήσεις σοῦ παρουσιάζω τὴ Μητέρα σου. Σπλαχνίσου με, σῶσε με.

Γλύτωσέ με ἀπὸ τὴν καταδίκη, Κυρία, ἐμένα πού

αὐτοκατάκριτον ὄντα τοῖς πταιίσμασιν, ὡς τὸν Κριτὴν κυήσασα, καὶ Θεὸν τῶν ἀπάντων πανύμνητε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἰησοῦς ὁ Θεός μου καὶ Κύριος, σὲ τῆς καθαρότητος ἀποδεξάμενος, καὶ παντελοῦς ἀγνότητος, ἀδελφὸν Θεολόγε προσήκατο.

Στεφανώσας ἀγίως τὸν βίον σου, οὕτω πεποιθὼς τῆς σοφίας ἀνέπεσες, ἐπὶ τὸ στήθος Ἐνδοξε, καὶ τὴν χάριν ἐκεῖθεν ἀνείλκυσας.

Τὰ μεγάλα καὶ θεῖα πυρσεύματα, τῆς θεολογίας σου πᾶσαν ἐφώτισαν, τὴν οἰκουμένην Ἐνδοξε, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασαν.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ τανύσας βουλήματι, οὐρανὸν ἐπίγειον ἄλλον ἐπλάτυνε, σὲ Θεομητορ ἄχραντε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανεν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἐπῆρξεν ὡς κάλαμος, ὀξυγράφου ἀληθῶς, ἡ θεολόγος γλῶττά σου, καλλιγραφοῦσα γνῶσιν ἀληθινήν, καὶ νόμον καινότατον, ἐν πλαξὶ Θεολόγε καρδιῶν ἡμῶν.

Μαράνας προθέλυμνα, ἀσεβείας τὰ φυτὰ, ὡς γεωργὸς πανάριστος, ἐν τῇ ψυχῇ μου φόβον τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐμφύτευσον Ἐνδοξε, ἀρετῶν εὐκαρπίαν ἀναθάλλοντα.

Υἱὸν τῆς Παρθένου σε, ὁ ἐκ ταύτης προελθὼν, περιφανῶς ὠνόμασε, μεθ' ἧς δυσώπει, θέσει πάν-

εἶμαι καταδικασμένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου ἐξ αἰτίας τῶν πταισμάτων, ἐπειδὴ γέννησες, Πανύμνητη, τὸν Κριτὴ καὶ Θεὸ τῶν πάντων.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁ Θεός μου καὶ Κύριος, ἀφοῦ σὲ δέχθηκε γιὰ τὴν καθαρότητά σου καὶ τὴν τέλεια ἀγνότητά σου, Θεολόγε, σὲ ἔκανε ἀδελφὸ του.

Ἐπειδὴ στεφάνωσες μέ ἀγιότητα τὴ ζωὴ σου, μέ αὐτὴ τὴν πεποίθησιν ἔπεσες στό στήθος τῆς Σοφίας (τοῦ Χριστοῦ), Ἐνδοξε, καὶ προσεῖλκυσες ἀπὸ ἐκεῖ τὴ χάρι.

Οἱ μεγάλες καὶ θεολογικὲς φλόγες τῆς Θεολογίας σου φώτισαν ὅλη τὴν οἰκουμένην, Ἐνδοξε, καὶ τὴν ἔκαναν, νὰ λάμψει μέ τό φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Θεοτοκίον.

Αὐτὸς πού ἄπλωσε τὸν οὐρανὸ μόνο μέ τὴ θέλησή του, ἔκανε διάπλατο τὸν ἄλλο οὐρανὸ, τὸν ἐπίγειο, ἐσένα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀγνή, καὶ ἀφοῦ ἀνέτειλε ἀπὸ σένα, ἔλαμψε (στὸν κόσμο).

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἐπῆρξε ἡ θεολόγος γλῶσσα σου ἀληθινὰ ὡς γραφίδα ταχυγράφου γράφοντας ὡραῖα τὴν ἀληθινὴ γνῶσιν καὶ τὸν καινούριο νόμο σὲς πλάκες τῶν καρδιῶν μας, Θεολόγε.

Ἀφοῦ μαράνεις σύρριζα τὰ φυτὰ τῆς ἀσεβείας, ὡς ἄριστος γεωργός, φύτευσε μέσα στὴν ψυχὴ μου τό φόβο τοῦ Θεοῦ, Ἐνδοξε, γιὰ νὰ ἀναβλαστάνουν τὴν καλὴ καρποφορία τῶν ἀρετῶν.

Υἱὸ τῆς Παρθένου σὲ ὠνόμασε, αὐτὸς πού προῆλθε ἀπ' αὐτὴν (ὁ Χριστός): Μαζὶ μέ αὐτὴν ἰκέτευε, Φημισμέ-

τας υιούς, Θεοῦ Πανασιδίμε, χρηματίσαι
ποιούντας τὰ εὐάρεστα.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐγνωρίσθη τοῖς βροτοῖς,
Θεὸς ἐκ σοῦ Πανάμωμε, ὄν ἐκδυσώπει πάντοτε
τῆς σαρκός, ἡμῶν τὰ φρονήματα, Παναγία
νεκρῶσαι τὰ ὀλέθρια.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Τὰ μεγαλεῖα σου Παρθένε, τίς διηγῆσεται;
βρῦεις γὰρ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, καὶ
πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς Θεολόγος
καὶ φίλος Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Ἵψη οὐράνια ἐκμανθάνειν, καὶ θαλάσσης τὰ
βάθη ἐρευνᾶν, τολμηρὸν ὑπάρχει καὶ
ἀκατάληπτον, ὡσπερ οὖν ἄστρα ἐξαριθμῆσαι, καὶ
παράλιον ψάμμον οὐκ ἔστιν ὄλωσ, οὕτως οὔτε τὰ
τοῦ Θεολόγου εἰπεῖν ἰκανόν, τοσοῦτοις αὐτὸν στε-
φάνοις ὁ Χριστός, ὄν ἠγάπησεν ἔστεψεν! οὐ τῶ
στήθει ἀνέπεσε, καὶ ἐν τῷ μυστικῷ δεῖπνῳ συνει-
στιάθη, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Μετάστασις τοῦ
Ἁγίου ἐνδόξου, καὶ Ἀποστόλου, καὶ Εὐαγγελιστοῦ,
Φίλου, Ἐπιστηθίου, Παρθένου, Ἠγαπημένου,

νε, νά γίνουμε ὅλοι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τὴ θέση (ὄχι
τὴ φύση) πράττοντας τὰ ἀρεστά σ' αὐτόν.

Θεοτοκίο.

Ἐπειδὴ ὁμοιώθηκε σαρκικά μαζί μας, Πάναγνη, ἔγινε
γνωστός στοὺς ἀνθρώπους ὁ Θεός, πού προῆλθε ἀπό
σένα· Αὐτόν ἰκέτευε θερμά, Παναγία, πάντοτε, νά νε-
κρῶσει τὰ σαρκικά φρονήματά μας, πού φέρνουν τὸν
ὄλεθρο.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Παρθένε Μαθητά, τὰ μεγαλεῖα σου ποιός μπορεῖ νά
τά διηγηθεῖ; Διότι ἀναβλύζεις θαύματα καὶ πηγάζεις
θεραπεῖες, καὶ πρεσβεύεις γιὰ τίς ψυχές μας, ὡς Θεο-
λόγος καὶ φίλος τοῦ Χριστοῦ.

Οἶκος.

Τό νά θέλει κάποιος νά μάθει τὰ οὐράνια ὕψη, καὶ
νά ἐρευνᾷ τὰ βάθη τῆς θάλασσας, εἶναι τολμηρό καὶ
ἀκατανόητο· Ὅπως λοιπὸν δέν εἶναι καθόλου δυνατό,
νά μετρήσει κανεὶς τὰ ἄστρα καὶ τὴν ἄμμο τῆς παραλί-
ας, ἔτσι δέν εἶναι δυνατό, νά διηγηθεῖ τὰ σχετικά μέ τό
Θεολόγο· Μέ τόσα στεφάνια τὸν στεφάνωσε ὁ Χριστός,
πού τόσο ἀγάπησε! Στοῦ ὁποίου τό στήθος ἔπεσε καὶ
δείπνησε μαζί του στό Μυστικὸ Δεῖπνο, ὡς Θεολόγος
καὶ φίλος τοῦ Χριστοῦ.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν εἰκοστὴ ἕκτη αὐτοῦ τοῦ μηνός ἐορτάζεται ἡ
μετάθεση (ἀπό τὴ γῆ στὸν οὐρανὸ) τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου
Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, Φίλου Ἐπιστηθίου, Παρ-

Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Πατρός παρέστης ἠγαπημένω Λόγω, Πάντων μαθητῶν ἠγαπημένε πλέον.

Πρός γε Θεὸν μετέβη βροντῆς παῖς εἰκάδι ἕκτη.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι τῆς Θεοτόκου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 58-60).

Ωιδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἀντίθεον πρόσταγμα, παρανομοῦντος τυράννου, μετάρσιον τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος».

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία, βεβαία ἀντίληψις, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ὑπάρχουσα Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντας με, δαίμονας πολέμησον ἀεὶ, ἐπιζητοῦντας τοῦ θανατῶσαι με.

Θεὸν σωματώσασα παρθενικῶν σου, αἱμάτων ἐθέωσας, Παρθένε τὸ ἀνθρώπινον· διὸ με τοῖς πάθεσι καταρροπούμενον, καὶ καταφθειρόμενον ἐχθροῦ, ταῖς μεθοδείαις ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ἡ κάμιος γέννησιν προδιετύπου, τὴν σὴν Παναμώμητε· τοὺς Παῖδας γὰρ οὐκ ἔφλεξεν, ὡς οὐδὲ τὴν μήτραν σου τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· ὅθεν ἱκετεύω σε, πυρὸς τοῦ αἰωνίου ῥῦσαι τὸν δούλον σου.

θένου, Ἀγαπημένου, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Στάθηκες κοντὰ στὸν ἀγαπημένο Λόγο τοῦ Πατρός, Ἀγαπημένε περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς Μαθητές.

Ἐφυγε πρὸς τὸν Θεὸ ὁ υἱὸς τῆς βροντῆς κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἕκτη.

Μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες αὐτοῦ, Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίαι τῆς Θεοτόκου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 58-60).

ᾠδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὸ ἀντίθεο πρόσταγμα τοῦ παρανόμου τυράννου ἀναζωπύρωσε τὴ φλόγα πού ὑψώθηκε πολὺ· Ὁ Χριστὸς ὅμως ἄπλωσε ἐπάνω στοὺς θεοσεβεῖς νέους τὴ δροσιά τοῦ Πνεύματος, αὐτὸς πού εἶναι δοξασμένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐσύ πού εἶσαι δύναμή μου καὶ ὕμνος καὶ σωτηρία, βεβαία βοήθεια καὶ τεῖχος ἀκατανίκητο, Κυρία, πολέμησε γιὰ πάντα τοὺς δαίμονες πού μέ πολεμοῦν, καὶ ζοτοῦννά μέ θανατῶσουν.

Δίνοντας σῶμα στὸν Θεὸ ἀπὸ τὰ παρθενικά αἱματά σου, Παρθένε, θέωσες τὸ ἀνθρώπινο γένος· Γι' αὐτὸ Λύτρωσε μέ τίς πρεσβεῖες σου ἐμένα πού γίνομαι ρυπαρὸς (ἀκάθαρτος) καὶ φθειρόμαι ἀπὸ τὰ πάθη μέ τίς πονηρίες τοῦ ἐχθροῦ.

Τὸ καμίνι προεικόνιζε τὴ δική σου γέννηση, Πάναγνη· Διότι δέν ἔκαψε τοὺς νέους, ὅπως οὔτε τὴ μήτρα σου ἔκαψε ἢ ἀνυπόφορο φωτιά τῆς Θεότητος· Γι' αὐτὸ σέ ἱκετεύω, ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά ἐμένα τὸ δούλο σου.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Τῇ θείᾳ λαμπόμενος φωτοχυσία, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τρανῶς ἐθεολόγησας, τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ ἀναρχοῦ Πατρός, καὶ ἀναπαυόμενον Υἱῶ, ἀνεκφοιτήτως ὡς ὁμοούσιον.

Ἐν σοὶ Μάκαρ ἔθετο δικαιοσύνης, ὁ ἥλιος σκίωμα, οὐρανὸν ἀεικίνητον, ὁ σὲ ἐργασάμενος, καὶ θεολόγῳ σου, γλώττη κηρυττόμενος Χριστός, ἠγαπημένε ὁ ὑπερένδοξος.

Ῥημάτων ἢ δύναμις, ὁ θεῖος φθόγγος, τῶν σῶν ἐξελέλυθε, Παμμάκαρ ἀξιάγαστε, καὶ τὸ ὑπερκόσμιον σου Εὐαγγέλιον, πᾶσαν περιέλαβε τὴν γῆν, τῇ τῶν δογμάτων μεγαλειότητι.

Θεοτοκίον.

Πανάχραντον σύλληψιν, ἄφθορον τόκον, σὺ μόνη ὑπέδειξας, παρθένος διαμείνας· Θεὸν γὰρ συνέλαβες, τὸν ἐπὶ πάντων Ἀγνή, ἄνθρωπον γενόμενον πιστῶν, πρὸς σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Τὴν βροντὴν τὴν διηχήσασαν εἰς ἅπαντα, τὰ πέρατα ὑμνήσωμεν, τὸν Θεολόγον, δι' οὗ πᾶσα ὄντως ἀκοή, ἐμβρόντητος ἤρθη ἀπὸ γῆς, καὶ μεγαλύνεται Χριστός, ὁ τοῦ παντός Ποιητής.

Ἡ περιβλεπτος τοῦ οἴκου σου εὐπρέπεια, πᾶσαν φαιδρύνει ἔννοιαν, ἐν ᾧ πάντοτε ἀθροιζόμενοι θεοπρεπῶς, ὑμνοῦμεν τὸν πάντων Ποιητὴν, καὶ εὐφημοῦμέν σε πιστῶς, ὄντα προ-

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΣ ΠΕΡΙΤΡΑΝΑ ΛΑΜΨΗ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΙΚΗ ΦΩΤΟΧΥΣΙΑ, ΘΕΟΛΟΓΗΣΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο πηγάζει ἀπὸ τὸν ἀναρχο Πατέρα, καὶ ἀναπαύεται στὸν Υἱό, χωρὶς νὰ ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτόν, διότι εἶναι τῆς ἴδιας οὐσίας.

Σ' ἐσένα, Μακάριε, ἔστησε κατοικία ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος σὲ ἔκανε οὐρανὸ ἀεικίνητο, καὶ κηρύττεται ἀπὸ τὴ θεολόγο γλῶσσα σου ὁ Χριστός, ἀγαπημένε, ὁ ὑπερένδοξος.

Ἡ δύναμη τῶν λόγων σου, ἡ θεϊκὴ φωνή, βγήκε στὴν οἰκουμένη, Μακάριε, ἀξιοθαύμαστε, καὶ τὸ ὑπερφυσικό σου Εὐαγγέλιο περικύκλωσε ὅλη τὴ γῆ μὲ τὸ μεγαλεῖο τῶν δογμάτων.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ μόνη μένοντας Παρθένος ἔδειξες πάναγνη σύλληψη, ἄφθορη γέννηση· Διότι συνέλαβες τὸν Θεό, Ἀγνή, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ ὅλα, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἀπολύτρωση τῶν πιστῶν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἄς ὑμνήσουμε τὴ βροντὴ πού ἀντήχησε σέ ὅλα τὰ πέρατα, δηλαδή τὸν Θεολόγο, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀληθινὰ κάθε ἀκοή κατάπληκτη ὑψώθηκε ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ μεγαλύνεται ὁ Χριστός, ὁ Ποιητὴς τοῦ παντός.

Ἡ ἀξιοθαύμαστη ὠραιότητα τοῦ ναοῦ σου χαροποιεῖ κάθε σκέψη· Σ' αὐτόν τὸν ναό πάντοτε συναθροιζόμαστε, ὅπως ἀρμόζει στὸν Θεό, καὶ ὑμνοῦμε τὸν Ποιητὴ τῶν πάντων, καὶ ἐγκωμιάζουμε μὲ πίστη

στάτην ἡμῶν.

Φωτοβόλον ὡς ἀστέρα σε γινώσκοντες, ταῖς σελασφόροις λάμπεσι, σου φωτίζεσθαι, μαθητὰ δεόμεθα Χριστοῦ, ῥυόμενοι σκότους τῶν παθῶν, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν τῇ μεσιτεῖᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Εὐλογοῦμεν σε πανάμωμε κυήσασαν, εὐλογημένον Κύριον, τὸν εὐλογίαις καταστέψαντα ταῖς θεϊκαῖς, ἐπάρατον φύσιν τῶν βροτῶν, καὶ καινουργήσαντα ἡμᾶς, παλαιωθέντας φθορᾶ.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

«Κάμινός ποτε, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Ζήλου τὰ καλά, κακῶν μακρυνομένη, δι' ἐμμελείας θείων πράξεων, ψυχὴ μου πρεσβεύουσαν, ὑπὲρ σοῦ τὴν Θεομήτορα, καὶ πάντων ἀκαταίσχυντον, ἔχουσα προστασίαν, ὡς συμπαθῆ καὶ φιλάνθρωπον.

Ἐλυσας δεσμοῦ, τῆς πάλαι καταδίκης, Θεοκυῆτορ τὸ ἀνθρώπινον· ὅθεν ἰκετεύω σε, διαλύσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τῆς καρδίας μου, Ἄχραντε συνδεσμοῦσα, θεία στοργῇ με τοῦ κτίσαντος.

Δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀπαύγασμα, τεκοῦσα, τὴν ἀδοξία σκυθρωπάζουσαν πταισμάτων καρδίαν

ἐσένα, πού εἶσαι προστάτης μας.

Ἀναγνωρίζοντάς σε ὡς ἀστέρι, πού ἐκπέμπει φῶς, σέ παρακαλοῦμε, Μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ, νά φωτιζόμαστε μέ τίς φωτεινές λάμπεις σου, ἀπαλλαγμένοι ἀπό τό σκότος τῶν παθῶν καί ἀπό κάθε εἶδος πειρασμῶν μέ τή δική σου μεσιτεῖα.

Θεοτοκίο.

Δοξολογοῦμε, Πάναγνη, ἐσένα πού γέννησες τόν δοξασμένο Κύριο, ὁ ὁποῖος στεφάνωσε μέ εὐλογίες θεϊκές τήν καταραμένη φύση τῶν ἀνθρώπων, καί μᾶς ἔκανε καινούριους, ἐμᾶς πού παλιώσαμε ἐξ αἰτίας τῆς φθορᾶς.

Ῥδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

Κάποτε τό καμίνι τῆς φωτιᾶς στή Βαβυλώνα τίς ἐνεργείες τίς διεχώριζε, διότι μέ τή θεϊκή προσταγή, τοὺς μέν Βαβυλωνίους τοὺς ἔκαιε, τοὺς δὲ πιστοὺς τοὺς δροσίζε καθὼς ἔψαλλαν· Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ὑμνεῖτε τόν Κύριο.

Δεῖχνε ζῆλο γιά τὰ καλά φεύγοντας μακριά ἀπό τὰ κακά, ψυχὴ μου, μέ τήν ἐπιμέλεια θεαρέστων πράξεων, ἔχοντας τή Μῆτέρα τοῦ Θεοῦ πρεσβευτὴ γιά σένα καί προστασία πού δέν ντροπιάζεται, γιατί εἶναι συμπαθὴς καί φιλάνθρωπῃ (δείχνει συμπάθεια καί φιλανθρωπία).

Ἐλυσες ἀπό τὰ δεσμά τῆς παλαιᾶς καταδίκης τό ἀνθρώπινο γένος, ἐσύ πού γέννησες τόν Θεό· Γι' αὐτό σέ ἰκετεύω, νά διαλύσεις κάθε δεσμό κακίας τῆς καρδίας μου, Ἄγνη, συνδέοντάς με μέ τή θεϊκή στοργή, Ἐκείνου πού μέ ἔπλασε.

Ἐπειδὴ γέννησες τό φῶς, τή δόξα τοῦ Πατρὸς, Θεοτόκε, χαροποιήσε τὴν καρδιά μου, πού εἶναι σκυθρωπὴ

μου, Θεοτόκε καταφάιδρυνον, καὶ δόξης με ἀνάδειξον, μέτοχον αἰδίου, ὅπως ἐν πίστει δοξάζω σε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὡσπερ ἀστραπή, φωτὸς διερχομένη, τῇ οἰκουμένη Μάκαρ ἔφανα, ἀγνείας λαμπρότητι, παρθενίας τε φανότητι, καὶ εὐσεβείας δόγμασι, κόσμον καταλαμπρύνων, ἡγαπημένε Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, καὶ νοῦν κεκαθαρμένος εὐηγγελίσω τὸ οὐράνιον, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδαίτος, ἐν οὐρανοῖς γενόμενος, κράζεις νῦν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄγαλμα φαιδρὸν, ἀνάθημά τε θεῖον, ἐπουρανίου ναοῦ γέγονας, καὶ θρόνου αἰσθήσεως, καὶ σοφίας ἐνδιαίτημα, θεολογίας ὄργανον, μέλων, Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τὴν ἀράν, τὴν πρόην ἀφανίσης, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κατάκριμα, τῆς πάλαι Προμήτορος, ἐκ Παρθένου Θεομήτορος, Λόγε Θεοῦ γεγέννησαι, πᾶσι δεδωρημένος, ἀθανασίαν ἀνώλεθρον.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ῥητορεύουσιν γλῶσσαν Μάκαρ εὐπόρησας, καὶ θανόντας κακία, πάντα ἐζώσας, τοὺς τὸ ἱερόν, δεξαμένους σου κήρυγμα· ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς μύστην τῶν ἀρρήτων.

ἀπὸ τὴν ἀσχήμια τῶν πταισμάτων μου, καὶ ἀνάδειξέ με μέτοχο τῆς αἰώνιας δόξας, γιὰ νὰ σέ δοξάζω μέ πίστη.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὡς ἀστραπή φωτὸς πού περνᾷ, φώτισες, Μακάριε, τὴν οἰκουμένη μέ τὴ λαμπρότητα τῆς ἀγνότητος, καὶ μέ τὴ φεγγοβολή τῆς παρθενίας, καὶ μέ τὰ δόγματα τῆς εὐσεβείας, καταλαμπρύνοντας τὸν κόσμον, Ἀγαπημένε ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὸν Θεό.

Ἴχοντας γίνεο καθαρός στό σῶμα καὶ στήν ψυχὴ καὶ στόν νοῦ, κήρυξες τὸ οὐράνιο Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀφοῦ ἔγινες ὁμοτράπεζος τῶν Ἀγγέλων στοὺς οὐρανοὺς, κράζεις τώρα· Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τὸν Κύριο.

Ἴγινες χαρῶπό στόλισμα καὶ θεϊκό ἀφιέρωμα τοῦ ἐπουρανίου ναοῦ, καὶ θρόνος συνέσεως καὶ κατοικία τῆς σοφίας καὶ ὄργανο Θεολογίας ψάλλοντας· Ὅλα τὰ ἔργα ὑπερυψώνετε τὸν Κύριο.

Θεοτοκίον.

Γιὰ νὰ ἐξαφανίσεις τὴν παλαιὰ κατάρα καὶ τὴν καταδίκη τοῦ θανάτου τῆς παλαιᾶς προμήτορος, τῆς Εὐας, γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο Θεομήτορα (Μητέρα Θεοῦ), Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἔχοντας δωρίσει σέ ὅλους ἀθανασία, πού δέν ἐξολοθρεύεται.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἵπῆρξες, Μακάριε, πλούσιος σέ ρητορική γλῶσσα, καὶ ζωοποίησες ὅλους πού πέθαναν ἀπὸ τὴν κακία, ἐκείνους πού δέχθηκαν τὸ ἱερό σου κήρυγμα· Γι' αὐτὸ σέ τιμοῦμε ὡς μυσταγωγό (γνώστη καὶ διδάσκαλο) τῶν

Ὡς Παράδεισος ἄλλος, ὁ θεῖος οἶκός σου, ἀναδέδεικται θαύμασιν, ὥσπερ ἄνθησι, πάντων τὰς ψυχάς, ἐνεδύων, Ἀπόστολε, καὶ τῶν παθημάτων διώκων τό δυσῶδες.

Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες καὶ ῥῦσαι με, ἐξ ἐχθρῶν καθ' ἑκάστην, ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ τὴν ταπεινὴν, συντριβόντων καρδίαν μου, ἔχων δυσωποῦντα, τὸν θεῖον Μαθητὴν σου.

Θεοτοκίον.

Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, ὃν ἐσωμάτωσας, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, θεοχαρίτωτε, αἴτησαι ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου, καὶ τῆς αἰωνίου κόλασεως ἐξᾶραι.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Γευσάμενος βρώσεως, μὴ προσηκούσης θάνατον, ὁ Ἀδὰμ ἐκ τοῦ ξύλου πικρῶς ἐτρύγησε, ξύλω δὲ παγεὶς ὁ Υἱὸς σου, τὸν γλυκασμὸν τῆς ἀθανασίας, ἐπήγασεν Ἄχραντε· διὰ τοῦτο σε γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τὸν Βασιλέα Κύριον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα τὸν διαλύσαντα, Ἄιδου τὰ βασίλεια Κόρη, ὃν ἐκτενῶς, δυσώπει τῆς ἄνω, βασιλείας

ἀπορρήτων.

Ὡς ἄλλος Παράδεισος ἀναδείχθηκε ὁ ἱερός ναός σου, Ἀπόστολε, μὲ τὰ θαύματα, ὅπως μὲ ἄνθη, χαροποι τὶς ψυχὲς ὄλων, καὶ διώχνοντας τὴν δυσωδία τῶν παθῶν.

Θεέ μου Θεέ μου, πρόσεξέ με καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ ἐχθρούς πού μου παρουσιάζονται καθημερινά καὶ συντριβουν τὴν ταπεινὴ μου καρδιά, ἔχοντας τὸν ἱερό Μαθητὴ σου νὰ σέ παρακαλεῖ γιὰ μένα.

Θεοτοκίον.

(Παναγία) Χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό, παρακάλεσε τὸν Ἰησοῦ, τὸ Σωτῆρα, στόν ὅποιο ἔδωσες τό σῶμα ἀπὸ τὰ ἀγνά αἱμάτά σου, νὰ σπλαχνισθεῖ ἐμᾶς τοὺς δούλους σου, καὶ νὰ μᾶς βγάλει ἀπὸ τὴν αἰώνια κόλαση.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ῥδὴ Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς, ὁ Θεός καὶ Κύριος, ἐμφανίσθηκε σ' ἐμᾶς γεννημένος ἀπὸ Παρθένο, γιὰ νὰ φωτίσει τὰ σκοτισμένα καὶ νὰ συγκεντρώσει τὰ σκορπισμένα· Γι' αὐτό μεγαλύνουμε τὴν πανύμνητο Θεοτόκο.

Ἐπειδὴ γεύθηκε τροφή πού δέν ἔπρεπε, πικρὸ θάνατο τρύγησε ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τό δένδρο· Ἀντίθετα ὁ Υἱὸς σου, ἀφοῦ καρφώθηκε σέ ξύλο, πήγασε τὴ γλυκύτητα τῆς ἀθανασίας, Ἀμόλυντο· Γι' αὐτό σέ ἐγκωμιάζουμε.

Εἶσαι Βασίλισσα, ἐπειδὴ γέννησες ὑπερφυσικά τό Βασιλιά, τὸν Κύριο, ὁ ὅποιος διέλυσε, Κόρη, τὰ βασίλεια τοῦ ἄδου· Αὐτόν ἰκέτευε ἐπίμονα, νὰ κάνει ἀξιους τῆς

ἅπαντας, ἀξιῶσαι τοὺς τιμῶντάς σε.

Αγάθυνον Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἡδονῶν κακωθεῖσαν ταῖς ἐπικλύσεσιν, ὡς τὸν ἀγαθὸν τετοκυῖα, καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη, καὶ πρὸς μετανοίας με, ἀγαθὰς πύλας εἰσάγαγε.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι, πρὸς πρόσωπον δὲ πρόσωπον, τῆς τρυφῆς τὸν χειμάρρουν ὄρᾶν ἡξιώσαι, καὶ τὸν ποταμὸν τῆς εἰρήνης, καὶ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας, ἐξ ἧς ἀρδευόμενος, ἀπολαύεις τῆς θεώσεως.

Ἐπίγειον ἦτησας, παρὰ Χριστοῦ καθέδραν λαβεῖν· ἀλλ' αὐτὸς σοι τὸ στήθος αὐτοῦ χαρίζεται, ᾧ ἐπικλιθεὶς Θεολόγε, τὴν ἀσφαλῆ καὶ μόνιμον ἔδραν, τοῦ καλοῦ πεπλούτηκας, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα.

Σοφίας κατέσβεσας, Ἑλληνικῆς τὸ ἄθεον, ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος σοφὸς φθεγγόμενος, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἦν ὁ Λόγος, καὶ ἀληθῶς Θεὸς ἦν ὁ Λόγος, δι' οὗ πάντα γέγονεν, ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄρθρος εὐρέθης πρωϊνός, ἐν τῇ τοῦ βίου νυκτί, παρθενίας ἀκτίσι περιαστράπτουσα, τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, τοῦ νοητοῦ τῆς δικαιοσύνης, ἡμῖν φανερώσασα, Θεομητορ πανσεβάσμιε.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὡρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων κύριος, ὁ

οὐρανοῦ Βασιλείας, ὅλους ὅσοι σέ τιμοῦν.

Κάνε ἀγαθὴ τὴν ταπεινὴ μου καρδιά, Κυρία, ἡ ὁποία κακοποιήθηκε ἀπὸ τὶς πλημμύρες τῶν ἡδονῶν, ἐπειδὴ γέννησες τὸν ἀγαθό, καὶ εἶσαι ὀλόκληρη ἀγαθὴ, καὶ βάλε με μέσα στὶς ἀγαθὲς πύλες τῆς μετανοίας.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Τώρα ὄχι μέσα ἀπὸ αἰνίγμα, ἀλλὰ πρόσωπο μὲ πρόσωπο ἀξιώθηκες, νὰ βλέπεις τὸ χεῖμαρρο τῆς ἀπολαύσεως, καὶ τὸν ποταμὸ τῆς εἰρήνης, καὶ τὴν πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ποτίζεσαι καὶ ἀπολαμβάνεις τὴ θεώση (τὴν ὁμοίωση μὲ τὸν Θεό).

Ζήτησες ἀπὸ τὸ Χριστό, νὰ λάβεις ἐπίγειο θρόνο· Ἀλλὰ Ἐκεῖνος σοῦ χαρίζει τὸ στήθος του, στό ὁποῖο ἔπεσες, Θεολόγε, καὶ πῆρες ὡς πλοῦτο τὸν ἀσφαλῆ καὶ μόνιμο θρόνο τοῦ καλοῦ, ἐσύ πού εἶσαι στολίδι τῶν Ἀποστόλων.

Ἐσβησες τελείως τὴν ἀθεότητα τῆς εἰδωλολατρικῆς σοφίας κηρύττοντας, σοφέ, τὸ ὅτι πρὶν ἀπὸ ὅλα ὑπῆρχε ὁ Λόγος, καὶ ἦταν κοντὰ στὸν Θεό πράγματι ὁ Λόγος, καὶ ἦταν ἀληθινὰ Θεός ὁ Λόγος, διὰ τοῦ ὁποίου ἔγιναν τὰ πάντα, τὰ ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα.

Θεοτοκίον.

Ὡς χαραυγὴ πρωϊνὴ φάνηκες στὴ νύχτα τῆς ζωῆς, ἀστράφτοντας πνευματικὰ γύρω μὲ τὶς ἀκτίνες τῆς Παρθενίας, φανερώνοντας σ' ἐμᾶς τὴν ἀνατολὴ τοῦ Ἡλίου τοῦ πνευματικοῦ τῆς Δικαιοσύνης, Μητέρα τοῦ Θεοῦ Πανσεβάσμια.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἐνῶ εἶναι Κύριος τῶν ἐποχῶν καὶ τοῦ χρόνου ὁ Λυ-

Λυτρωτῆς μεσούσης τῆς ἡμέρας ἐκρέματο, ἐπὶ ξύλου καὶ σοὶ παρετίθετο, οἷα παρθένω Μάκαρ, τὴν Ἀειπάρθενον, κλέος ἀναφαίρετον διδούς, τοῦ μεγαλύνειν σε.

Συνῶν ταῖς ἄνω θεαῖς Δυνάμεσι, καὶ σὺν αὐταῖς τὸ θεῖον ἀνακράζων μελώδημα, τοὺς ἐν οἴκῳ ἀγίῳ σου ψάλλοντας καὶ ἀνυμνολογοῦντας, τὸν ὑπεράγαθον, σῶζε μεσιτεῖαις σου σεπταῖς, Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Ἡμᾶς τοὺς πίστει παρακαλοῦντας σε, σῶζε παντὸς κινδύνου, Θεολόγε μακάριε, τὰς πορείας ἡμῶν τὰς πρὸς Κύριον, πνεύματι κατευθύνων, καὶ ὁδηγῶν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης, ἐντολῶν τοῦ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν προσάξωμεν χαριστήριον, τῇ τοῦ Θεοῦ μητρὶ περιφανῶς καὶ βοήσωμεν, Χαῖρε θρόνε Θεοῦ ὑψηλότατε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παράδεισε, δι' ἧς Παραδείσου τῆς τρυφῆς κατηξιώθημεν.

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Βροντῆς υἱὸς γενόμενος βροτοῖς ἐθεολόγησας, τό, ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, Ἀπόστολε Ἰωάννη, ἐπιπεσῶν τῷ στήθει γάρ· Πιστῶς τῷ τοῦ Δεσπότη σου, κάκειθεν ἀρυσάμενος, θεολογίας τὰ ρεῖθρα,

τρωτῆς, στή μέση τῆς ἡμέρας ἦταν κρεμασμένος ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐμπιστευόταν σ' ἐσένα, ὡς Παρθένο, πού ἦσουν, Μακάριε, τὴν παντοτεινὴ Παρθένο, τὴν Παναγία, δίνοντάς σου δόξα ἀναφαίρετη (πού δὲν ἀφαιρεῖται), γιὰ νά σέ μεγαλύνουμε.

Ἐπειδὴ βρίσκεσαι μαζί μέ τίς ἐπουράνιες θεϊκές Δυνάμεις, τοὺς Ἀγγέλους, καὶ ἐπειδὴ μαζί τους ἀναπέμπεις τὴν θεϊκὴ μελωδία, Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, σῶζε μέ τίς σεμνές σου μεσιτεῖες, αὐτοὺς πού ψάλλουν στόν ἅγιο ναὸ σου, καὶ ἀνυμνολογοῦν τὸν ὑπεράγαθο Θεό.

Σῶζε ἀπὸ κάθε κίνδυνο, μακάριε Θεολόγε, ἐμᾶς πού μέ πίστη σέ παρακαλοῦμε, κατευθύνοντας πνευματικὰ τὴν πορεία μας πρὸς τὸν Κύριο, καὶ ὁδηγῶν μας στόν δρόμο τῆς εἰρήνης, τῶν ἐντολῶν τοῦ Παντοκράτορα.

Θεοτοκίον.

Ἄς ἀναπέμψουμε εὐχαριστήρια φωνὴ στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μέ πολλή λαμπρότητα, καὶ ἄς φωνάξουμε· Χαῖρε θρόνε τοῦ Θεοῦ ὑψηλότατε, χαῖρε νεφέλη τοῦ φωτός, χαῖρε παράδεισε, ἐσύ διὰ τῆς ὁποίας γίναμε ἄξιοι γιὰ τὴν ἀπόλαυση τοῦ παραδείσου.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἐπειδὴ ὑπῆρξες υἱὸς τῆς Βροντῆς, θεολόγησες στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι πρὶν ἀπὸ ὅλα ὑπῆρχε ὁ Λόγος, Ἀπόστολε Ἰωάννη· Διότι, ἀφοῦ ἔγειρες μέ πίστη στό στήθος τοῦ Κυρίου, καὶ ἀντλήσες ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ρεῖθρα, τὰ

τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀρδεύεις.

Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῶ τῷ τοῦ Κυρίου σου, παρισταμένη Πάναγνε, σὺν Μαθητῇ τῷ Παρθένῳ· Γύναι ἰδοὺ ὁ υἱός σου, ἀκήκοας τοῦ πλάσαντος, τῷ Μαθητῇ ὡσαύτως δέ, ἰδοὺ φησὶν ἡ μήτηρ σου· μεθ' οὗ σε πάντες ὑμνοῦμεν, Θεογεννήτορ Παρθένε.

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργγ. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Μάκαρ, Ἰωάννη πάνσοφε, περιουσία θερμῆ, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, πλέον πάντων πέφηνας Μαθητῶν ἀγαπώμενος, τῷ παντεπόπτη Λόγῳ καὶ κρίνοντι, δικαίοις πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ζυγοῖς, τῆς καθαρότητος, καὶ ἀγνείας κάλλεσι καταυγασθεῖς, σῶμα καὶ διάνοιαν θεομακάριστε.

Θεολογίας τὰνάματα, ἐπὶ τοῦ στήθους πεσών, τῆς σοφίας ἐξήντησας, καὶ τὸν κόσμον ἠρδευσας, Ἰωάννη πανάριστε, τῇ τῆς Τριάδος γνώσει τὴν θάλασσαν, καταξηράνας τῆς ἀθεότητος, στύλος γενόμενος, καὶ νεφέλη ἔμψυχος καθοδηγῶν, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, κληροδοσίαν ἡμᾶς.

Τὸ παρθενίας ἀπάνθισμα, τὸ τῶν σεπτῶν ἀρετῶν, δεκτικὸν ἐνδιαίτημα, τῆς σοφίας ὄργανον, τὸ τοῦ Πνεύματος τέμενος, τὸ φωτοφόρον στόμα τῆς χάριτος, τῆς Ἐκκλησίας τὸ φαινότατον, ὄμμα τὸν πάνσεπτον, Ἰωάννην ἄσμασι πνευματικοῖς, νῦν ἀνευφημήσωμεν, ὡς ὑπηρέτην Χριστοῦ.

Εὐαγγελιστὰ θεσπέσιε, τῶν ἀγαθῶν τὴν πη-

νάματα τῆς Θεολογίας, ποτίζεις ὅλη τὴν κτίση.

Σταυροθεοτοκίον.

Καθὼς στεκόσουν, Πάναγνη, κοντὰ στὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου σου, μαζί μέ τόν Παρθένο Μαθητῇ, ἄκουσες ἀπό τόν Πλάστη, Κυρία, νά ὁ υἱός σου· Καί στὸν Μαθητῇ λέγει παρομοίως, νά ἡ μητέρα σου· Μαζί μέ αὐτόν σέ ὑμνοῦμε, Θεογεννήτρια Παρθένε.

Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργγ. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Μακάριε Ἰωάννη Πάνσοφε, μέ τὴ θερμῆ περιουσία τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ Χριστό φάνηκες ἀπό ὅλους τοῦ Μαθητῆς ὁ πιό ἀγαπημένος ἀπό τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ἐποπτεύει τὰ πάντα, καὶ κρίνει μέ δίκαιη ζυγαριά ὅλη τὴν οἰκουμένη, φωτισμένος πλούσια μέ τὰ κάλλη τῆς καθαρότητος καὶ τῆς ἀγνότητος ὡς πρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχῇ, Θεομακάριστε.

Πέφτοντας στό στήθος τῆς σοφίας (τοῦ Χριστοῦ), ἀντλησες τὰνάματα τῆς Θεολογίας, καὶ πότισες τὸν κόσμο, Ἰωάννη Πανάριστε, καταξηραίνοντας τὴ θάλασσα τῆς ἀθεΐας μέ τὴ γνώση τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀφοῦ ἔγινες στύλος καὶ ζωντανή νεφέλη καθοδηγ μας πρὸς τὴν ἐπουράνια κληρονομιά.

Τὸ ἄνθος τῆς παρθενίας, τὴν κατοικία πού δέχθηκε τίς ἱερές ἀρετές, τὸ ὄργανο τῆς σοφίας, τὸ ναὸ τοῦ Πνεύματος, τὸ στόμα τῆς χάριτος πού φέρνει τὸ φῶς, τὸ ὀλόφωτο μάτι τῆς Ἐκκλησίας, τὸν πανσεβάσμιο Ἰωάννη, ἃς τὸν ἀνυμνήσουμε τώρα μέ πνευματικούς ὑμνους, ὡς ὑπηρέτη τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγελιστὰ ἀξιοθαύμαστε, ἔλαμψες στὸν κόσμο,

γήν, βασιλείαν ἀσάλευτον, καὶ ζωὴν αἰώνιον, καὶ χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ θεωρίας θείας ἀπόλαυσιν, καὶ πλουτοδότως Χριστοῦ χαρίσματα, νοῦν ὑπερβαίνοντα, καὶ βροτῶν διάνοιαν, γόνε βροντῆς, εὐαγγελιζόμενος, τῷ κόσμῳ ἔλαμψας.

Δόξα...

Εὐαγγελιστὰ Ἰωάννη, Ἰσάγγελε Παρθένε, Θεολόγε θεοδίδακτε, ὀρθοδόξως τῷ κόσμῳ, τὴν ἄχραντον πλευράν, τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ βλύζουσαν ἐκήρυξας, ἐν ᾧ τὴν αἰώνιον ζωὴν, ποριζόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκιον.

Ἀπόστολε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἠγαπημένε, ἐπιτάχυνον, ῥῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεται σε προσπίπτοντα, ὃ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδέξάμενος, ὃν ἰκέτευε θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἔθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καὶ

Υἱέ τῆς Βροντῆς, εὐαγγελιζόμενος (κηρύττοντας) τὴν πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ἀσάλευτη Βασιλεία, ζωὴ αἰώνια καὶ χαρὰ ἀνείπωτη (ἀνέκφραστη), καὶ ἀπόλαυση θεϊκῶν ὀραμάτων, καὶ πλουσιπάροχα χαρίσματα τοῦ Χριστοῦ, πού ὑπερβαίνουν τὸ νοῦ καὶ τὴ διάνοια τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα ...

Εὐαγγελιστὰ Ἰωάννη, ἰσάγγελε παρθένε, Θεολόγε θεοδίδακτε, κήρυξες στὸν κόσμο ὀρθόδοξα, ὅτι ἡ ἀμόλυνη πλευρά τοῦ Χριστοῦ ἀνέβλυσε τὸ αἷμα καὶ τὸ νερό, μέ τὸ ὅποιο παίρνουμε τὴν αἰώνια ζωὴ γιὰ τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Κυρία, δέξου τίς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ θλίψη.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια

Ἀπόστολε ἀγαπημένε ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὸν Θεὸ κάνε γρήγορα, γλύτωσε τὸ λαὸ πού στερεῖται ἀπὸ ἀπολογία· Σέ δέχεται, ὅταν σκύβεις καὶ παρακαλεῖς, Ἐκεῖνος πού καταδέχθηκε, νά πέσεις στό στήθος του. Αὐτόν ἰκέτευε, Θεολόγε, νά διασκορπίσει καὶ τὸ ἐπίμονο νέφος τῶν

τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία, πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης, ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ἢ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος:

Α΄. Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰωάννου. (Δ΄. 12-19).

Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν. Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὅς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ. Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ. Ἐν τούτῳ τετελειῶται ἡ ἀγάπη μεθ' ἡμῶν, ἵνα παρρησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμέν ἐν τῷ

ἐχθρικῶν ἐθνῶν, ζητώντας γιὰ μᾶς εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο.

Προστασία τῶν χριστιανῶν πού δέν ντροπιάζεσαι, μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴ ἀμετακίνητη, μὴ παραβλέψεις τίς φωνές τῶν ἀμαρτωλῶν προσευχῶν μας, ἀλλὰ ἔλα βιαστικά σέ βοήθεια ἡμῶν, πού σοῦ φωνάζουμε μέ πίστη· Τρέξε γρήγορα σέ πρεσβεία, καὶ σπεῦσε σέ ἰκεσία, Θεοτόκε, ἐσύ πού εἶσαι ἡ προστασία, αὐτῶν πού σέ τιμοῦν.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος:

Α΄. Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰωάννου. (Δ΄. 12-19).

Κανεὶς ποτέ δέν εἶδε τὸν Θεό· Ἐὰν ἀγαποῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὁ Θεὸς μένει μέσα μας, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι τέλεια μέσα μας. Ἀπὸ αὐτό καταλαβαίνουμε, ὅτι μένομε μέσα του καὶ αὐτὸς μέσα μας· Διότι μᾶς μετέδωσε χάρη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα του· Κι ἡμεῖς εἶδαμε καὶ βεβαιώνουμε, ὅτι ὁ Πατέρας ἔστειλε τὸν Υἱό του ὡς Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὅποιος ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς μένει μέσα του καὶ αὐτὸς μέσα στὸν Θεό· Κι ἡμεῖς γνωρίσαμε καὶ πιστεύσαμε στὴν ἀγάπη πού ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, καὶ ὁποῖος μένει στὴν ἀγάπη, μένει μέσα στὸν Θεό καὶ ὁ Θεὸς μέσα του. Μέ αὐτό τὸν τρόπο εἶναι ὀλοκληρωμένη ἡ ἀγάπη μαζί μας, ὥστε νά ἔχουμε παρρησία (θάραχος) κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, διότι, ὅπως ἐκεῖνος εἶναι γεμάτος ἀγάπη στὸν οὐρανό, κι ἡμεῖς

κόσμῳ τούτῳ. Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ἡμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΘ'. 25-27, ΚΑ'. 24- 25).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσθήκεισαν παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ, Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου. Εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ, Ἴδε ἡ μήτηρ σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια. Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα, καὶ οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς ἐστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. ἀμήν.

εἴμαστε ὅπως ἐκεῖνος σ' αὐτόν τὸν κόσμο. Δέν ὑπάρχει φόβος μέσα στὴν ἀγάπη, ἀλλὰ ἡ τέλεια ἀγάπη διώχνει τὸ φόβο, διότι ὁ φόβος συνοδεύεται ἀπὸ τὴν προσμονὴ τῆς τιμωρίας, καὶ ὅποιος φοβᾶται, δέν ἔχει τελειοποιηθεῖ στὴν ἀγάπη. Ἐμεῖς ἀγαποῦμε τὸν Θεό, γιατί αὐτός πρῶτος μᾶς ἀγάπησε.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΙΘ'. 25-27, ΚΑ'. 24- 25).

Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἔστεκαν κοντὰ στὸν Σταυρὸ τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητέρας του, ἡ Μαρία ἡ γυναῖκα τοῦ Κλωπᾶ, καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν βλέποντας τὴ Μητέρα καὶ τὸν Μαθητὴ πού ἀγαποῦσε, νά στέκεται ἐκεῖ κοντά, λέγει στὴ Μητέρα του· Κυρία, νά ὁ υἱός σου. Ἐπειτα λέγει στὸν Μαθητὴ· Νά ἡ μητέρα σου· Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα τὴν πῆρε ὁ Μαθητὴς ἐκεῖ ὅπου ἔμενε. Αὐτός εἶναι ὁ Μαθητὴς, πού δίνει τὴ μαρτυρία του γι' αὐτά καὶ τὰ ἔγραψε· Καὶ γνωρίζουμε ὅτι εἶναι ἀληθινὴ ἡ μαρτυρία του. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἄλλα πολλὰ, πού ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς, τὰ ὅποια ἂν γράφονταν λεπτομερῶς, νομίζω ὅτι οὔτε ὀλόκληρος ὁ κόσμος (μέ τις βιβλιοθηκὲς του) δέν θά χωροῦσε τὰ βιβλία πού θά γράφονταν. Ἀμήν.